Egy harcos mÃºltja

by DragonFanHun

Category: How to Train Your Dragon
Genre: Adventure, Mystery
Language: Hungarian
Status: Completed
Published: 2015-02-26 23:57:11
Updated: 2015-08-24 02:16:58
Packaged: 2016-04-27 07:39:44
Rating: T
Chapters: 5
Words: 11,985
Publisher: www.fanfiction.net
Summary: Alig egy hÃ³nap telt el DrÃ¡kÃ³ VÃ©rdung pusztÃ-tÃ¡sa Ã³ta, de mÃ¡r jÃ¶n a kÃ¶vetkezÅ‘ csapÃ¡s Hibbant szigetÃ©re. Most egy ismeretlen hÃ³dÃ-tÃ³, akarja magÃ¡Ã©nak tudni ezt a szigetet. Csakhogy megjelenik egy harcos, aki visszaszorÃ-tja a hÃ³dÃ-tÃ³t. KiderÃ¼l az is, hogy ez a harcos ismeri ValkÃ¡t Ã©s Fogatlant. Vajon mi tÃ¶rtÃ©nt a mÃºltban?

1. Egy ismeretlen harcos

Sziasztok!

Tudom... egy ideje nem Ã-rtam. SajnÃ¡lom, nagyon sok dolgom volt mostansÃ¡g. Viszont van egy mÃ¡sik problÃ©mÃ¡m. Amikor megprÃ³bÃ¡ltam Ã-rni a folytatÃ¡st a sztorimhoz, azt tapasztaltam, hogy nem akar Ã¶sszeÃ¡llni. MostansÃ¡g egy mÃ¡sik tÃ¶rtÃ©net jÃ¡r folyton a fejemben. Ãšgy gondoltam, hogy megÃ-rom neketek ezt a tÃ¶rtÃ©netet, utÃ¡na folytatom a mÃ¡sikat. Ezt nem terveztem hosszÃºnak. JÃ³ olvasÃ¡st!

* * *

><p>Ez itt Hibbant sziget. A kÃ¶rnyÃ©k egyik leghidegebb helye. Ezt a faluban, illetve a kÃ¶rnyÃ©ken lÃ¡thatÃ³, hatalmas jÃ©gtÃ¶mbÃ¶kbÅ‘l is meg lehet Ã¡llapÃ-tani. Na jÃ³... ezek, nem a hideg miatt kerÃ¼ltek ide, hanem egy Ã³riÃ¡si jÃ©gkÃ¶pÅ‘ sÃ¡rkÃ¡ny, egy GnÃºvad miatt. Az egÃ©sz egy hÃ³napja tÃ¶rtÃ©nt, amikor talÃ¡lkoztam anyÃ¡mmal, akit halottnak hittem Ã©s kiderÃ¼lt, hogy Å‘ egy sÃ¡rkÃ¡nymentÅ‘. ApÃ¡m is talÃ¡lkozott vele, de az egyÃ¼ttlÃ©t nem tartott sokÃ¡ig, ugyanis egy DrÃ¡kÃ³ VÃ©rdung nevÅ±, rÃ©mes alak megÃ¶lette apÃ¡mat. Legnagyobb fÃ¡jdalmamra a legjobb barÃ¡tom okozta a halÃ¡los sebet, de nem Å‘ tehetett rÃ³la. KÃ©nyszerÃ-tettÃ©k rÃ¡.<p>

Majdnem elfelejtettem... A nevem Hablaty. Ã‰n vagyok Hibbant fÅ‘nÃ¶ke. A sÃ¡rkÃ¡nyom pedig Fogatlan, az egyetlen ismert Ã‰jfÃºria. Ã–t Ã©ve talÃ¡lkoztunk Ã©s abban az Ã¶t Ã©vben nagyrÃ©szt bÃ©ke volt.

Persze volt sok problÃ©ma, de megoldottuk, mÃ©g ha nÃ©ha segÃ-tsÃ©g is kellett.

Az utÃ³bbi napokban is a jÃ©gtÃ¶mbÃ¶k eltakarÃ-tÃ¡sÃ¡val foglalkoztunk. Csakhogy akadt egy kis problÃ©ma. UgyebÃ¡r a sÃ¡rkÃ¡nytÅ±z segÃ-tsÃ©gÃ©vel megolvasztottuk a jeget, hogy egy rÃ©sze folyÃ©kony legyen, Ã©s Ã-gy kisebbek legyenek, hogy kÃ¶nnyebben elszÃ¡llÃ-tsuk Å‘ket. A gond csak az volt, hogy most szÃ¡raz idÅ‘szak van, Ã©s egy hatalmas erdÅ‘tÅ±z keletkezett, ami a fÃ©l erdÅ‘t elpusztÃ-totta, mielÅ‘tt eloltottuk a tÃ¼zet. Egy szÃ©les tisztÃ¡s keletkezett, ami egÃ©szen a sziget tÃºlsÃ³ partszakaszÃ¡ig Ã©rt. Ezen kÃ-vÃ¼l minden rendben haladt.

A mai nap egy Ã•dÃ¡z hajÃ³ Ã©rkezett a kikÃ¶tÅ‘be. Nem volt tÃºlsÃ¡gosan jÃ³ Ã¡llapotban.

AmiÃ³ta Dagur meghalt, az Ã•dÃ¡zok vÃ¡lasztottak egy Ãºj vezetÅ‘t, akinek hÃ¡la ismÃ©t bÃ©ke volt.

A hajÃ³n mindÃ¶ssze nÃ©hÃ¡ny embert volt, Å‘k is sÃ©rÃ¼ltek. EllÃ¡ttuk Å‘ket. A hajÃ³ kapitÃ¡nyÃ¡t megkÃ©rtem, hogy jÃ¶jjÃ¶n el a Nagyterembe Ã©s mondja el, hogy mi tÃ¶rtÃ©nt.

- Uram! Minden bÃ©kÃ©s volt. Ã•m egyik nap egy ismeretlen hajÃ³ Ã©rkezett meg. Nem voltak rajta sokan. Aki viszont a vezÃ©r volt, az csak annyit mondott, hogy adjuk meg magunkat Ã©s hÃ³doljunk be neki, hiszen Å‘ lesz a vilÃ¡g ura. TermÃ©szetesen nem fogadtuk el, mire Å‘ szÃ³tlanul tÃ¡vozott. Tudtuk, hogy harc lesz, ezÃ©rt felkÃ©szÃ¼ltÃ¼nk. PÃ¡r nap mÃºlva egy hatalmas hajÃ³flotta Ã©rkezett, kÃ¶rÃ¼lbelÃ¼l Ã¶tszÃ¶r akkora, mint a miÃ©nk. LegalÃ¡bb szÃ¡zezer katona volt a hajÃ³kon. EsÃ©lyÃ¼nk sem volt ellenÃ¼k. A fÅ‘nÃ¶k azt mondta, hogy szÃ¡lljunk hajÃ³ra Ã©s figyelmeztessÃ¼nk titeket. Mikor elindultunk, nem Ã¼ldÃ¶ztek minket. A falunk szinte sÃ©rtetlen maradt. El kell menekÃ¼lnÃ¶tÃ¶k. Szerintem nÃ©hÃ¡ny nap Ã©s ideÃ©rnek.

- Nem tudunk nÃ©hÃ¡ny nap alatt egy egÃ©sz falut elmenekÃ-teni, mÃ©g a sÃ¡rkÃ¡nyokkal sem. Valami megoldÃ¡s biztos van.

Ebben a pillanatban betoppant anyÃ¡m.

- Mi folyik itt? - kÃ©rdezte. - LÃ¡ttam pÃ¡r sÃ©rÃ¼lt Ã•dÃ¡z katonÃ¡t. - neki is elmesÃ©ltÃ¼k, hogy mi tÃ¶rtÃ©nt. - Thor nevÃ©re, ez szÃ¶rnyÅ±!

- HÃ¡t az! - erÅ‘sÃ-tettem meg. - Valamit ki kell talÃ¡lnunk. TalÃ¡n levihetnÃ©nk a vikingeket a sziget barlangrendszerÃ©be. EltorlaszolnÃ¡nk a bejÃ¡ratokat Ã©s Ã-gy nem fognak megtalÃ¡lni.

- Ezzel csak az a gond, - szÃ³lt az Ã•dÃ¡z. - hogy be tudnak jutni, a torlaszon Ã¡t is. Ha meg nem talÃ¡ljÃ¡k meg, akkor valÃ³szÃ-nÅ±leg itt lesznek egy darabig, hogy elvigyenek mindent.

- Akkor mÃ©gis mit tegyÃ¼nk? Harcoljunk? Az elmondÃ¡sod alapjÃ¡n szÃ¡zezren vannak, mi meg csak ezren. - mÃ¡r kezdtem kÃ©tsÃ©gbeesni, hogy nem tudok semmit sem csinÃ¡lni.

- Fiam! Nyugodj meg! Vannak sÃ¡rkÃ¡nyaink! - anyÃ¡m prÃ³bÃ¡lt lenyugtatni, de nem jÃ¡rt sok sikerrel.

- Alszom rÃ¡ egyet. - felÃ¡lltam Ã©s kimentem a NagyterembÅ‘l.

Fogatlannal elmentÃ¼nk repÃ¼lni. Csak este kÃ¶rÃ¼l Ã©rtÃ¼nk haza.

* * *

><p>MÃ¡snap reggel arra Ã©bredtem, hogy vÃ©szriadÃ³ van. Tudtam, hogy mi tÃ¶rtÃ©nik. Itt vannak. Azonnal rohantam a kikÃ¶tÅ‘hÃ¶z. De nem ott jÃ¶ttek. FelszÃ¡lltunk Fogatlannal, Ã©s meglÃ¡ttuk, hogy a sziget tÃºloldalÃ¡n szÃ¡lltak partra. Bajban vagyunk. Ha igaz az, ami az Ã•dÃ¡zokkal tÃ¶rtÃ©nt, akkor nem lehet velÃ¼k tÃ¡rgyalni. Harcolnunk kell, bÃ¡rmennyire is nehÃ©z ezt beismerni.<p>

LeszÃ¡lltunk anyÃ¡m mellett.

- Anya! BÃºjtasd el a gyerekeket Ã©s idÅ‘seket a barlangokban, aztÃ¡n gyere segÃ-teni! - anyÃ¡m csak bÃ³lintott Ã©s mÃ¡r indult is. Ã‰n addig a tÃ¶bbiekhez mentem.

- Figyelem emberek! MegtÃ¡madtak minket! Å•szinte leszek. Nagyon sokan vannak, de ez ne tÃ¡ntorÃ-tson el minket! SÃ¡rkÃ¡nyra! Ã‰s Å°zzÃ¼k el Å‘ket! - mindenki teljesÃ-tette a parancsom.

Olyan szÃ¶rnyÅ± a hÃ¡borÃº. De nÃ©ha lehet, hogy nincs mÃ¡s vÃ¡lasztÃ¡s, ha meg akarod vÃ©deni a nÃ©pedet. Ezt is apÃ¡mtÃ³l tanultam. Ã‰s sok mÃ¡st is... BÃ¡rcsak itt lenne Ã©s segÃ-tene... Akkor tal...

Egy nyÃ-lvesszÅ‘ sÃ¼vÃ-tett el mellettem. Ezt megÃºsztam. Majdnem eltalÃ¡ltak. Figyelnem kell. Majd kÃ©sÅ‘bb elmÃ©lkedÃ¼nk.

* * *

><p>EsÃ©lyÃ¼nk sincs. Rengeteg a halott mindkÃ©t oldalon, de az ellensÃ©g sosem fogy el. Vajon miÃ©rt nem jÃ¶ttek elÅ‘szÃ¶r tÃ¡rgyalni? TalÃ¡n megbeszÃ©lhettÃ¼k volna. MÃ¡r nagyon sok jÃ³ viking halt meg. Nem tudom, hogy mit csinÃ¡ljunk. TalÃ¡n meg kÃ©ne adnunk magunkat. De vajon megÃ©rnÃ©? Nem hiszem.<p>

Ekkor egy olyan vÃ¡ratlan dolog tÃ¶rtÃ©nt, amire nem szÃ¡mÃ-tottam. Egy embert lÃ¡ttam meg a dombon, amit az ellensÃ©g kÃ¶zÃ© veti magÃ¡t. Nem ismerem ezt az embert. Nem is lÃ¡ttam mÃ©g soha. De Ã°gy tÅ±nik, hogy a mi oldalunkon Ã¡ll. Viszont beleugrani egy csomÃ³ ellensÃ©g kÃ¶zÃ©... ez Ã¶ngyilkossÃ¡g... VÃ¡rjunk csak... hiszen nincs esÃ©lyÃ¼k ellene. sorba kaszabolja Å‘ket. Odamentem hozzÃ¡. Nem lÃ¡ttam az arcÃ¡t, csukja takarta el. LÃ¡ttam a bal kezÃ©ben egy kardot, de nem hinnÃ©m, hogy egy sima kard lenne az. NÃ©ha megpillantottam a mÃ¡sik kezÃ©ben egy tÅ‘rt.

MÃ¡r nem is minket tÃ¡madtak, hanem Å‘t. De Å‘ csak gyilkolt Ã©s gyilkolt, Ã©s gyilkolt. MegÃ¡llÃ-thatatlan. MÃ¡r tÃ¶bb szÃ¡zat gyÅ‘zÃ¶tt le. Ã‰s ekkor jelent meg az az ember, aki valÅ‘szÃ-nÅ±leg a vezÃ©r. ElÃ©g kÃ¶zel voltam, hogy halljam, amint elkezdtek beszÃ©lgetni.

- VÃ©gre megtalÃ¡ltalak! - ez a... harcos a hangja alapjÃ¡n kicsit idÅ‘s mÃ¡r, Ã¡llapÃ-tottam meg. - Most megbosszulhatom Å‘t! - vajon kirÅ‘l beszÃ©lhet? - Gyere, ha van merszed!

- Ã‰n is Ã¶rÃ¼lÃ¶k! BarÃ¡tom! MiÃ©rt akarsz megÃ¶lni? HÃ¡t mÃ¡r nem emlÃ©kszel azokra a rÃ©gi szÃ©p idÅ‘kre, amikor mÃ©g egymÃ¡s mellett harcoltunk? Most is lehetne Ã-gy! Csatlakozz hozzÃ¡m!

- Felejtsd el! Voltak szÃ©p idÅ‘k, de elmÃºltak! Ã‰s megÃ¶lted azt, aki a szÃ¡momra a legfontosabb volt! Ezt megbosszulom! SÅ‘t, van mÃ©g egy meglepetÃ©sem is!

Ami ezutÃ¡n tÃ¶rtÃ©nt, azon elÃ¡multam. A harcos Ã¡tvÃ¡ltozott egy... egy Ã‰jfÃºriÃ¡vÃ¡. Nem hittem a szememnek. Viszont, a hÃ³dÃ-tÃ³ is tartogatott meglepetÃ©seket. Furcsa fÃ©nylÅ‘ Ã©s robbanÃ³ golyÃ³kat lÅ‘tt ki a kezÃ©bÅ‘l. Nem tudom, hogyan csinÃ¡lta. De a sÃ¡rkÃ¡ny-ember kikerÃ¼lte az Ã¶sszeset Ã©s nÃ©ha visszalÅ‘tt. Rajtuk kÃ-vÃ¼l senki sem harcolt, mÃ¡r mindenki figyelte a nem mindennapi csatÃ¡t.

Ãšgy tÅ±nt, hogy a sÃ¡rkÃ¡ny nyer, de eltalÃ¡ltÃ¡k.

- Azt hiszed elkaptÃ¡l? Azt hiszed megÃ¡llÃ-thatsz? Akkor sem sikerÃ¼lt Ã©s most sem fog! MÃ©g talÃ¡lkozunk! BarÃ¡tom! - fÃ©lelmetes hangja volt. RemÃ©lem, ezzel arra cÃ©loz, hogy most elmegy innen Ã©s bÃ©kÃ©n hagy minket. - KatonÃ¡k! A hajÃ³kra! - parancsolta az embereinek. - MÃ©g talÃ¡lkozunk... - vÃ©szjÃ³slÃ³ tekintettel az arcÃ¡n tÅ±nt el.

BÃ¡r megkÃ¶nnyebbÃ¼ltem a tÃ¡volodÃ³ hajÃ³k lÃ¡ttÃ¡n, de fÃ©ltem, hogy mi lesz, ha visszatÃ©r.

A harcoshoz siettem. Vagyis inkÃ¡bb az Ã‰jfÃºriÃ¡hoz, mert mÃ©g sÃ¡rkÃ¡ny volt. Mikor meglÃ¡tott engem Ã©s Fogatlant, visszavÃ¡ltozott emberrÃ©, majd felfedte az arcÃ¡t, amin a meglepÅ‘dÃ©s jeleit lÃ¡ttam meg.

- Te? Itt? Azt hittem, hogy sosem lÃ¡tlak tÃ¶bbÃ©! - nem Ã©rtettem, mirÅ‘l beszÃ©l, aztÃ¡n jÃ¶ttem rÃ¡, hogy nem is hozzÃ¡m beszÃ©l, hanem Fogatlanhoz. RÃ¡nÃ©ztem a sÃ¡rkÃ¡nyomra, aki szintÃ©n Ã©rtetlen arcot vÃ¡gott. - HÃ¡t mÃ¡r nem is emlÃ©kszel rÃ¡m? Pedig voltak szÃ©p pillanataink is.

Fogalmam sem volt, hogy mirÅ‘l beszÃ©l, de Ã³gy tÅ±nik, hogy ismeri Fogatlant, vagy Ã¶sszetÃ©veszti valakivel. Az Ã‰jfÃºriÃ¡mra nÃ©ztem. MegvÃ¡ltozott az arca. Felismerte. Morgott, majd rÃ¡vetette magÃ¡t, az ismeretlenre.

- Fogatlan! NE! MiÃ©rt bÃ¡ntod Å‘t? Megmentett minket! SzÃ¡llj le rÃ³la! MOST! - mÃ©rges voltam rÃ¡, hiszen nem ezt Ã©rdemli az, aki megmentett minket.

- Hagyjad csak! - mondta a harcos. - JÃ³ oka van haragudni rÃ¡m. Igaz Fogatlan? JÃ³ nÃ©v. BÃ¡r Saskia nem Ã-gy nevezett volna el. - mondta szomorÃº hangvÃ©tellel. A sÃ¡rkÃ¡nyom vÃ©gre lemÃ¡szott rÃ³la, de mÃ©g mindig morgott rÃ¡.

- Nem Ã©rtem! Mi folyik itt? Ã‰s ki vagy te?

Ekkor Ã©rkezett meg anyÃ¡m a tÃ¶bbiekkel. A harcos rÃ¡ nÃ©zett Ã©s ledÃ¶bbent.

- Valka! Te vagy az? - na jÃ³, itt mÃ¡r majdnem teljesen kikÃ©szÃ¼ltem.

- Te ki vagy? - anya nem ismerte fel.

- HÃ¡t mÃ¡r nem emlÃ©kszel rÃ¡m? Mondjuk megÃ©rdemlem, hogy elfelejtsenek, az utÃ¡n a sok szÃ¶rnyÅ±sÃ©g utÃ¡n, amit veled tettem.

- VÃ¡rjunk csak! Geralt? Te? - bÃ³lintott. - Ez hihetetlen. HÃ¡t te mÃ©g Ã©lsz?

Ekkor anyÃ¡m odarohant Geralthoz Ã©s megÃ¶lelte. Na most mÃ¡r elegem lett.

- Valaki megmondanÃ¡, hogy mÃ©gis mi folyik itt? Ki ez az ember? Hogyan tud Ã‰jfÃºriÃ¡vÃ¡ vÃ¡ltozni? Honnan ismered Fogatlant Ã©s anyÃ¡t, Ã©s mi kÃ¶zÃ¶d, ahhoz a szÃ¶rnyÅ± emberhez?

- Nyugalom fiam! Å• egy jÃ³ ember. Sokat kÃ¶szÃ¶nhetek neki a sÃ¡rkÃ¡nyokkal kapcsolatban. Sok sÃ¡rkÃ¡nyt mentett meg Å‘ is. Ha Å‘ nem lenne, akkor minden mÃ¡shogy lett volna.

Mivan? Mi kÃ¶ze hozzÃ¡d? Ã‰s miÃ©rt haragszik rÃ¡d Fogatlan? - mÃ©g mindig nem Ã©rtettem semmit sem.

- Nyugalom! - szÃ³lalt meg vÃ©gre Geralt. - Elmondok mindent. Hamarosan. - Fogatlanra nÃ©zett, aki mÃ©g mindig Å‘rÃ¡ morgott. - Annyit elmondok most, hogy anno nekem is volt egy sÃ¡rkÃ¡nyom, egy Ã‰jfÃºriÃ¡m. Å• volt Saskia. Egyszer harcoltunk ezzel az emberrel, aki tÃ¡madott titeket. Berengarnak hÃ-vjÃ¡k. RÃ©gebben barÃ¡tok voltunk, de megvÃ¡ltozott a vilÃ¡gszemlÃ©letÃ¼nk. Å• a vilÃ¡g ura akar lenni. Egyszer egy csatÃ¡ban legyÅ‘zÃ¶tt. MegÃ¶lte SaskiÃ¡t Ã©s Ã-gy kÃ©t Ã©lÅ‘lÃ©ny is elvesztett valakit. Ã‰n a legjobb barÃ¡tomat, Fogatlan pedig az anyjÃ¡t.

Most mÃ¡r teljesen kÃ©sz voltam. RÃ¡nÃ©ztem legjobb barÃ¡tomra, aki kÃ¶nnyes szemmel bÃ³lintott. Hihetetlen. Ez az ember volt Fogatlan anyjÃ¡nak a lovasa. Ez tÃºl sok egy napra.

- Na jÃ³... Szerintem Ã©n hazamegyek Ã©s megprÃ³bÃ¡lom feldolgozni a mai napot. - felszÃ¡lltam Fogatlanra, de nem akart elindulni. - Pajti! MenjÃ¼nk haza! KÃ©rlek! Nem megy el Ã¶hm... Geralt. Ugye? Azt mondtad, hogy mindent elmondasz.

- Rendben van! Maradok.

A legjobb barÃ¡tom vÃ©gre felszÃ¡llt. HazamentÃ¼nk. Geraltnak biztosÃ-tottunk egy szobÃ¡t. Viszont visszatÃ©rtem a csatatÃ©rre szÃ©tnÃ©zni. TalÃ¡ltam nÃ©hÃ¡ny dobÃ³tÅ‘rt, illetve legnagyobb meglepetÃ©semre furcsa kis nyilakat is. Gondoltam meglÃ¡togatom mÃ©g Geraltot megtudni, hogy milyen fegyverei vannak. Felvettem egy nyilat, majd hazamentem

MÃ©g este bementem hozzÃ¡.

- Hello! Csak annyit szeretnÃ©k tudni, hogy hogyan tudsz ilyen jÃ³l harcolni. Ã‰s milyen fegyvereid vannak? TalÃ¡ltam ilyen kis nyilakat. Ezeket, hogyan hasznÃ¡lod?

- Nos, van nekem egy kardom, illetve egy tÅ‘rÃ¶m. Vannak dobÃ³kÃ©seim. Ã‰s van kÃ©t titkos fegyverem is. NÃ©zd meg a

csuklÃ³vÃ©dÅ‘met. - rÃ¡nÃ©ztem, de nem lÃ¡ttam semmi kÃ¼lÃ¶nÃ¶set. Hirtelen egy penge villant elÅ‘. MeglepÅ‘dtem. - Nos ez az Ã©n rejtett pengÃ©m. MindkÃ©t karomon van egy. Ezzel meglepetÃ©sszerÅ±en Ã¶lÃ¶m meg Ã¡ldozatomat. A nyilak meg innen jÃ¶nnek. - ezzel a jobb kezÃ©n lÃ©vÅ‘ csuklÃ³vÃ©dÅ‘ felsÅ‘ rÃ©szÃ©re mutatott, amin egy miniatÅ±r nyÃ-lpuska volt. - ErÅ‘s, hatÃ©kony, pontos Ã©s viszonylag gyorsan Ã°jra tudom tÃ¶lteni.

- ElÃ©ggÃ©... hogy is mondjam... Ã©rdekes fegyvereid vannak. KÃ¶szÃ¶nÃ¶m, hogy megmutattad Ã‘ket.

VÃ¡ratlanul anyÃ¡m nyitott be a szobÃ¡ba.

- BocsÃ¡nat fiam, nem tudtam, hogy itt vagy. - azzal indult is kifelÃ©, de utÃ¡naszÃ³ltam.

- Ne menj el, Ã©n Ã°gyis indulni kÃ©szÃ¼ltem. - azzal felÃ¡lltam Ã©s elindultam kifelÃ©. - Akkor holnap gyere a Nagyterembe. - azzal el is mentem.

* * *

><p>MÃ¡snap reggel elindultam a Nagyterembe, hogy meghallgassam Geralt tÃ¶rtÃ©netÃ©t, illetve felajÃ¡nlom neki a segÃ-tsÃ©gemet, hogy elkapja az a gonosz BerengÃ³t, vagy valahogy Ã-gy hÃ-vjÃ¡k. Amikor bementem, senki sem volt bent, kivÃ©ve Geraltot, anyÃ¡matÃ©s Asztridot. Na meg persze a sÃ¡rkÃ¡nyaikat.<p>

- TehÃ¡t akkor... szerintem az lesz a legjobb, ha a legelejÃ©n kezdem... - Ã©s belekezdett a mÃ°ltjÃ¡ba.

* * *

><p>HÃ¡t ennyi lenne egyenlÅ‘re. Tudom, hogy rÃ¶vid lett Ã©s nem is ezt vÃ¡rtÃ¡tok tÅ‘lem, ezÃ©rt sajnÃ¡lom, de amint megleszek ezzel, folytatom GÃ¡lÃ©r tÃ¶rtÃ©netÃ©t is. RemÃ©lem, hogy tetszett!

2. A mÃ°lt 1rÃ©sz: Egy Ã¡rulÃ³ Ã©s egy sÃ¡rkÃ¡ny

Sziasztok!

SajnÃ¡lom, hogy ilyen sokat kellett vÃ¡rni a folytatÃ¡sra, de most, hogy vÃ©ge lett a sulinak, Ã-gy van mÃ¡r idÅ‘m az Ã-rÃ¡ssal foglalkozni. KÃ¶szÃ¶nÃ¶m a pozitÃ-v visszajelzÃ©seket! Ezt most hosszabbra terveztem. RemÃ©lem tetszeni fog! JÃ³ olvasÃ¡st! :)

* * *

><p>(Geralt mesÃ©li)<p>

Ã‰n egy Ionia nevÅ± szigetrÅ‘l szÃ¡rmazom. Ã“riÃ¡si vÃ¡ros volt ott, tÃ¶bb mint szÃ¡zezer lakossal. EbbÅ‘l tÃ¶bb mint tÃ-zezren voltak, akik kitanultÃ¡k vagy a kardforgatÃ¡st, vagy a mÃ¡giÃ¡t mesterfokon. Ezt a mesterfokot Ã°gy Ã©rtsÃ©tek, hogy egy ilyen ember felÃ©rt egy egÃ©sz hadsereggel. NÃ©hÃ¡nyan, akik elÃ©rtÃ©k ezt a szintet Ã°gy dÃ¶ntÃ¶ttek, hogy elindulnak felfedezni a nagyvilÃ¡got. Ã‰tkÃ¶zben pedig elvÃ¡llalnak feladatokat jutalomÃ©rt cserÃ©be Ã©s ebbÅ‘l

Ã©lnek. A vÃ¡ros fÅ‘nÃ¶ke irÃ¡nyÃ-t szinte mindent, illetve a legtehetsÃ©gesebb ifjoncokat Å‘ tanÃ-tja. A fÅ‘nÃ¶knek nagyon sok feladata van ezen kÃ-vÃ¼l, hiszen hatalmas nÃ©pessÃ©get kell ellÃ¡tnia. Persze van segÃ-tsÃ©ge, de Ã-gy is nehÃ©z neki. Az a kÃ¼lÃ¶nleges nÃ¡lunk, hogy a vezÃ©rnek lehet gyereke, de nem Å‘ fogja kÃ¶vetni, hanem akit a vezetÅ‘ a legalkalmasabbnak tart. EbbÅ‘l mÃ©g szerencsÃ©re nem keletkezett nagyobb botrÃ¡ny.

Ã‰n kÃ¼lÃ¶nleges voltam abbÃ³l a szempontbÃ³l, hogy apÃ¡m a kardforgatÃ¡s egyik legnagyobb mestere, anyÃ¡m pedig a mÃ¡gia egyik legjobbja volt. MÃ¡r korÃ¡n eldÃ¶ntÃ¶ttem, hogy Ã©n a kardforgatÃ¡st vÃ¡lasztom, de megtanultam a mÃ¡gia alapjait is, leginkÃ¡bb a vÃ©dekezÃ©st. Hat Ã©ves korÃ¡tÃ³l ha a szÃ¼lÅ‘k Ãºgy dÃ¶ntenek, akkor a gyereket elviszik a vÃ¡ros speciÃ¡lis iskolÃ¡jÃ¡ba. Ott megtanÃ-tjÃ¡k neki, hogy hogyan kell viselkedni egy harcosnak, illetve mÃ¡gusnak. Ez Ã¡ltalÃ¡ban kÃ©t-hÃ¡rom Ã©vig tart, embertÅ‘l fÃ¼ggÅ‘en. Hallottam, hogy volt olyan, akit elbocsÃ¡jtottak Ã¶t Ã©v utÃ¡n, mert nem talÃ¡ltÃ¡k alkalmasnak.

Nekem kÃ©t Ã©vig tartott, majd miutÃ¡n hivatalosan is alkalmasnak nyilvÃ¡nÃ-tottak, vÃ¡lasztÃ¡s elÃ© Ã¡llÃ-tottak, hogy mit szeretnÃ©k. Ã‰n ekkor kÃ¶teleztem el magam a kardforgatÃ¡s mellett. OnnantÃ³l az idÅ‘m nagy rÃ©szÃ©t a kikÃ©pzÃ©ssel ment el. A szÃ¼leimet nagyon ritkÃ¡n lÃ¡ttam.

A kikÃ©pzÃ©s annyibÃ³l Ã¡llt, hogy reggel gyorsan elmondattÃ¡k velÃ¼nk, azt amit az iskolÃ¡ban tanultunk. AzutÃ¡n kitartÃ¡snÃ¶velÅ‘ edzÃ©s volt, ami hÃ¡rom Ã³rÃ¡n Ã¡t tartott. Ez futÃ¡sbÃ³l, Ã¶ssze-vissza ugrÃ¡lÃ¡srÃ³l Ã©s mindenfÃ©le magaslatokra felmÃ¡szÃ¡srÃ³l Ã¡llt leginkÃ¡bb. EzutÃ¡n egy gyors ebÃ©d, majd jÃ¶tt a kardforgatÃ¡s. EgÃ©szen sÃ¶tÃ©tedÃ©sig gyakoroltunk. AzutÃ¡n pedig a szÃ¡llÃ¡sra mentÃ¼nk. Ott vacsorÃ¡ztunk, majd szabÃ¡ly szerint aludnunk kellett volna, de tÃºl jÃ³ volt a hangulat. Viszont egy idÅ‘ utÃ¡n, mÃ¡r nem Ã©rt meg beszÃ©lgetni Ã©jjel, mert reggel korÃ¡n keltÃ¼nk.

Nagyon ritkÃ¡n mehettem haza Ã©s akkor sem sok ideig.

Volt egy nagyon kedves barÃ¡tom, akinek az Ã¡gya pont az enyÃ©m mellett volt. IgazÃ¡bÃ³l nem talÃ¡lkoztunk sokszor, mert Å‘ inkÃ¡bb a mÃ¡giÃ¡t tanulta. De megjelent egy-kÃ©t kardforgatÃ¡son is. NÃ©ha kiÃ¡llt ellenem, kardforgatÃ¡sban Ã©s Ã©n gyÅ‘zedelmeskedtem, varÃ¡zslatban viszont az esetek tÃ¶bbsÃ©gÃ©ben Å‘. Å• volt a legjobb barÃ¡tom. Berengarnak hÃ-vtÃ¡k, Ã©s mÃ©g most is az a neve. TizenkÃ©t Ã©ven Ã¡t voltunk egyÃ¼tt. Ahogy Ã©n lettem egyre Ã¼gyesebb a kardozÃ¡sban Å‘ egyre tehetsÃ©gesebb lett a mÃ¡giÃ¡ban. Amikor volt egy kevÃ©s szabad idÅ‘nk, akkor egyÃ¼tt szÃ³rakoztunk.

MÃ¡r korÃ¡n rÃ¡jÃ¶ttek, hogy nagy tehetsÃ©g rejlik bennem. Nagyon fiatalon elsajÃ¡tÃ-tottam olyan technikÃ¡kat, amire a legtÃ¶bb ember kÃ©ptelen volt. Sorra vertem meg a nÃ¡lam idÅ‘sebb Ã©s tapasztaltabb tanulÃ³kat. VÃ©gÃ¼l a mesterek fÃ¶lÃ© emelkedtem. Ekkor voltam tizennÃ©gy Ã©ves. EzutÃ¡n hat Ã©vig a fÅ‘nÃ¶k vett a nevelÃ©se alÃ¡. Å• mÃ¡r elÃ©ggÃ© idÅ‘s volt, szerintem mÃ¡r a szÃ¡z Ã©ves kort is tÃºllÃ©pte, de mÃ©g mindig olyan mozgÃ©kony volt, hogy Ã©n csak Ã¡multam.

Azt terveztem, hogy miutÃ¡n teljes jogÃº mesterrÃ© kiÃ¡ltanak ki, azutÃ¡n elindulok felfedezni a nagyvilÃ¡got. Berengar maradni akart, Å‘ szeretett volna az Ãºj fÅ‘nÃ¶k lenni Ã©s esÃ©lye is volt rÃ¡. A

huszadik szÃ¼letÃ©snapomon reggel ahogy mentem a bemelegÃ-tÃ©sre a mester az utamat Ã¡llta.

- Geralt! Nagyon sokat fejlÅ‘dtÃ©l! Nagyon bÃ¼szke vagyok rÃ¡d. Van egy kÃ¼lÃ¶nleges ajÃ¡ndÃ©kom szÃ¡modra!. - erre mosolyogva egy kardot nyomott a kezembe. - Ez egy kÃ¼lÃ¶nleges fegyver. TÃ¶bb szÃ¡z Ã©ves. SÃ¡rkÃ¡nypikkelybÅ‘l kovÃ¡csoltÃ¡k. TÃ¶rhetetlen Ã©s sosem kell Ã©lesÃ-teni.

- KÃ¶szÃ¶nÃ¶m mester! Ez csodÃ¡latos! Nem is tudom, hogy megÃ©rdemlem-e!

- HÃ¡t persze, hogy megÃ©rdemled! Az eddigi tanÃ-tvÃ¡nyaim kÃ¶zÃ¼l te voltÃ¡l a legjobb! A meglepetÃ©st mÃ¡snap kapod meg.

- Mi? Nem ez volt?

- Nem. Minden tanÃ-tvÃ¡nyomnak adok egy kardot, mikor befejezik a kikÃ©pzÃ©st.

MÃ¡snap a fÅ‘nÃ¶k rendkÃ-vÃ¼li gyÅ±lÃ©st szervezett a fÅ‘tÃ©ren.

- Emberek. Nagyon Ã¶rÃ¼lÃ¶k, hogy eljÃ¶ttetek! Ãšgy dÃ¶ntÃ¶ttem, hogy a mai napon kijelÃ¶lÃ¶m az utÃ³domat, aki halÃ¡lom utÃ¡n Ã¡tveszi a szerepemet. - Ã©n Ã©s Berengar ott Ã¡lltunk a kÃ¶zelÃ©be testÅ‘rkÃ©nt. - Az utÃ³dom pedig nem lesz mÃ¡s mint... - hosszÃº, idegÃ¶lÅ‘ mÃ¡sodpercek. - Geralt!

Majdnem elÃ¡jultam. Hogy Ã©n! Mikor megmondtam neki, hogy szeretnÃ©k elmenni felfedezni a vilÃ¡got! MiÃ©rt engem?! MiÃ©rt nem Berengart?! Ã• sokkal alkalmasabb lett volna rÃ¡!

Ekkor muszÃ¡j volt odamennem.

- De mester! Ã‰n mondtam, hogy el szeretnÃ©k menni!

- Tudom, hogy mondtad! De te vagy a legmegbÃ-zhatÃ³bb ember! Ã‰s bÃ¡r nem mondtam, de tudtod nÃ©lkÃ¼l kikÃ©peztelek a vezetÃ©sre. SzÃ¼ksÃ©g van rÃ¡d! Ã‰rzem, hogy mÃ¡r nem sok maradt hÃ¡tra az Ã©letembÅ‘l.

- De mester...

- Figyelj ide! Te vagy a legmegbÃ-zhatÃ³bb Ã©s mÃ¡r mindent tudsz!

- Igen mester!

Nem hiszem el! MiÃ©rt pont engem? Nem is vagyok rÃ¡ alkalmas Ã©s nem is akarok vezetÅ‘ lenni. De kitalÃ¡ltam, hogy megszÃ¶kÃ¶m. MÃ©g aznap este Ã¶sszepakoltam egy hÃ¡tizsÃ¡kot, nÃ©hÃ¡ny ruhÃ¡ra akaszthatÃ³ kis tÃ¡skÃ¡t Ã©s egy nagyobb zsÃ¡kot tÃ¶ltÃ¶ttem meg felszerelÃ©ssel. Ez a felszerelÃ©s a kardombÃ³l, a kis kÃ©sembÅ‘l, nÃ©hÃ¡ny dobÃ³kÃ©sbÅ‘l, Ã©lelembÅ‘l, Ã©s pÃ¡r alapanyagbÃ³l (bÅ‘rÃ¶k, botok, fÃ©m, szÃ©n, egyÃ©b) Ã¡llt. Ja Ã©s mÃ©g egy erszÃ©ny aranypÃ©nz Ã©s ezÃ¼stpÃ©nz. Az alapanyag mÃ©g jÃ³l fog jÃ¶nni,ha a kÃ©sem tÃ¶nkremenne, illetve sok minden egyÃ©bre is jÃ³l jÃ¶n majd. Hagytam egy levelet a fÅ‘nÃ¶knek, amiben megÃ-rtam, hogy sajnÃ¡lom, de elmegyek, mert nem akarok vezÃ©r lenni, hanem a vilÃ¡got felfedezni, illetve, hogy szerintem Berengar sokkal jobb vezÃ©r lenne.

KimÃ¡sztam az ablakon, majd a hÃ¡ztetÅ‘kÃ¶n, szinte hang nÃ©lkÃ¼l vÃ©gigfutottam egÃ©szen a kikÃ¶tÅ‘ig. Ott az Ã¡rnyÃ©kban haladva Ã©szrevÃ©tlenÃ¼l elosontam egy kis hajÃ³ig. Most jÃ¶tt a neheze. Ãšgy kellett elcsÃ³nakÃ¡znom, hogy nem vesznek Ã©szre. NÃ©hÃ¡ny kavicsot gyÅ±jtÃ¶ttem Ã¶tkÃ¶zben Ã©s azokat eldobtam mindenfele, Ã©s ezzel elvontam az Å‘rjÃ¡ratozÃ³k figyelmÃ©t. SzerencsÃ©mre Å‘k mÃ©g Ã¶joncok voltak, tapasztalatlanok, hogy milyen hangokra kell felfigyelni, Ã-gy kÃ¶nnyel elcsaltam a figyelmÃ¼ket. BemÃ¡sztam egy kis csÃ³nakba, majd indultam is. Gyorsan eveztem Ã©s nagy esÃ©llyel Ã©szrevÃ©tlenÃ¼l meglÃ³gtam.

EgÃ©sz Ã©jjel eveztem. Nagyon elfÃ¡radtam. SzerencsÃ©mre egy szigetet fedeztem fel a tÃ¡volban. Nem tÅ±nt nagynak, aminek Ã¶rÃ¼ltem, mert valÃ³szÃ-nÅ±leg otthon tudomÃ¡st szereztek az eltÅ±nÃ©semrÅ‘l Ã©s Ã©rtesÃ-thettÃ©k a kÃ¶zeli, lakott szigeteket, hogy figyeljenek.

Amikor a szigetre Ã©rtem, boldogan tapasztaltam, hogy csak egy kisebb erdÅ‘ van itt Ã©s a homokos tengerpart. BÃ¡r a tÃ¶loldalÃ¡t nem lÃ¡ttam, de nem tÅ±nt Ã¶gy, hogy nagyon messze lenne a mÃ¡sik oldal. VÃ©gre lepihenhetek. Ahogy partot Ã©rtem a csÃ³nakot kihÃ¶ztam, majd elÅ‘vettem a zsÃ¡kot, amiben a legtÃ¶bb dolgom volt.

MÃ¡r a nap felkelt, de mÃ©g idÅ‘, mire felmelegszik a levegÅ‘. Nagyon hideg volt, Ã©s erÅ‘sen fÃ¶jt a szÃ©l. Ãšgy dÃ¶ntÃ¶ttem, hogy bemegyek az erdÅ‘be hÃ¡tha talÃ¡lok valami szÃ©ltÅ‘l vÃ©dett helyet.

Nem tartott sokÃ¡ig a keresgÃ©lÃ©s. Egy kis bemÃ©lyedÃ©st talÃ¡ltam a fÃ¶ldben. A parthoz is kÃ¶zel volt, tÃ¶kÃ©letesen megfelelt. BefekÃ¼dtem Ã©s elaludtam. NÃ©hÃ¡ny Ã³rÃ¡t aludhattam. Ã•lombÃ³l olyan hangok keltettek fel, amit nem vÃ¡rtam. KÃ©t ember beszÃ©lgetÃ©sÃ©re lettem figyelmes. Nem lehettek messze tÅ‘lem, Ã©s ez akkor igazolÃ³dott be, mikor meglÃ¡ttam Å‘ket. VilÃ¡gos barna szÃ-nÅ± ruhÃ¡t viseltek. SzerencsÃ©re Å‘k nem pillantottak felÃ©m. KÃ-vÃ¡ncsi voltam, hogy mit keresnek itt, ezÃ©rt felkeltem Ã©s utÃ¡nuk mentem lopakodva.

- Figyelj mÃ¡r! Biztos, hogy nincs itt senki? - kÃ©rdezte az egyik.

- ErrÅ‘l a szigetrÅ‘l csak kevesen tudnak, ezÃ©rt nagyszerÅ± rejtekhely! Itt senki sem keresne minket. - vÃ¡laszolta higgadtan a mÃ¡sik.

- HÃ¡t jÃ³, Ã©n hiszek neked!

MegkÃ¶nnyebbÃ¼ltem, mert Ã¶gy tÅ±nt, hogy nem vettÃ©k Ã©szre a hajÃ³mat. TovÃ¡bb kÃ¶vettem Å‘ket egy barlangbejÃ¡ratig. AztÃ¡n eltÅ±ntek a barlang sÃ¶tÃ©tjÃ©ben. Vettem egy mÃ©ly levegÅ‘t, a tÅ‘rt a kezembe fogtam Ã©s Ã©n is bementem. A szemem hamar hozzÃ¡szokott a sÃ¶tÃ©tben, de Ã-gy sem lÃ¡ttam sok mindent, bÃ¡r nem is volt itt semmi kÃ¼lÃ¶nÃ¶s. Egyszer csak valami furcsa hangra lettem figyelmes. A kÃ©t ismeretlen ember leÃ¼lt egy-egy kÅ‘re, majd csendben beszÃ©lgettek. A hang irÃ¡nyÃ¡ba indultam. Szinte biztos voltam benne, hogy nem embertÅ‘l szÃ¡rmazik ez a hang.

Ahogy mentem, ketreceket pillantottam meg. Hatalmas ketrecek voltak, akÃ¡r 20 ember is elfÃ©rt volna bennÃ¼k Ahogy jobban megnÃ©ztem, szinte mindegyik sÃ©rÃ¼lt volt Ã©s Ã©gÃ©snyomok voltak rajta. Furcsa

volt, ugyanis a ketrec olyan anyagbÃ³l kÃ©szÃ¼lt, ami kibÃ-rnÃ¡ mÃ©g a Nap tÃ¼zÃ©t is (Ã©rtsd: a Nap felszÃ-nÃ©nek hÅ‘mÃ©rsÃ©kletÃ©t, ami kb 6000 Celsius).

TovÃ¡bb kÃ¶vettem a hangot, mikor megpillantottam egy egy rÃ¡csos ajtÃ³t a barlang falÃ¡ban. Ã“vatosan kÃ¶zelÃ-tettem meg, ugyanis volt egy olyan Ã©rzÃ©sem, hogy az a valami volt itt, ami a ketreceket tÃ¶nkretette. Ahogy bepillantottam Ã©s meglÃ¡ttam a lÃ©nyt, elÃ¡llt a lÃ©legzetem.

Egy sÃ¡rkÃ¡ny volt. Fekete pikkelyek borÃ-tottÃ¡k testÃ©t. LelÃ¡ncoltÃ¡k, szÃ¡jkosarat tettek rÃ¡, ezÃ©rt tudott csak morgÃ³ hangokat kiadni. Megpillantott. EgymÃ¡s szemÃ©be nÃ©ztÃ¼nk. LÃ¡ttam rajta a meglepettsÃ©get Ã©s a fÃ©lelmet.

Gyorsan felidÃ©ztem, hogy mit tanultam a sÃ¡rkÃ¡nyokrÃ³l: RendkÃ-vÃ¼l veszÃ©lyesek Ã©s erÅ‘sek, viszont intelligensek Ã©s hasonlÃ³an Ã©lnek mint az emberek. Ha talÃ¡lkozunk eggyel, akkor ne bÃ¡ntsuk Ã©s ne csinÃ¡ljunk semmi fenyegetÅ‘t. Lassan tÃ¡volodjunk el tÅ‘le, ezzel jelezzÃ¼k, hogy nem akarjuk bÃ¡ntani. Ha lÃ¡tsz egy sÃ¡rkÃ¡nyt, aki bajban van Ã©s segÃ-teni szeretnÃ©l rajta, akkor Ã³vatosan kÃ¶zelÃ-tsd meg, kÃ¶zben mondd neki, hogy nem akarod bÃ¡ntani, csak segÃ-teni szeretnÃ©l rajta. Hidd el, megÃ©rtik. Ha segÃ-tettÃ©l rajta, akkor nagy valÃ³szÃ-nÅ±sÃ©ggel elrepÃ¼l, de nem fog elfelejteni. NÃ©hÃ¡ny ismertebb faj: SiklÃ³sÃ¡rkÃ¡ny, CipzÃ¡rhÃ¡t, SzÃ¶rnyen nagy rÃ©msÃ©g, Gronkel, Ã–lvÃ©sz, DÃ¶rgÅ‘dob. A legveszÃ©lyesebb, legerÅ‘sebb Ã©s legokosabb faj az Ã‰jfÃºria.

Ez pont egy Ã‰jfÃºria volt. Ã‰reztem, hogy segÃ-tenem kell neki.

- Szia! Micsoda szÃ¶rnyÅ± helyzetbe keveredtÃ©l barÃ¡tom! - prÃ³bÃ¡ltam barÃ¡tsÃ¡gosan Ã©s megnyugtatÃ³an (Ã©s persze halkan, hogy az emberek ne halljÃ¡k meg) beszÃ©lni hozzÃ¡, mikÃ¶zben megprÃ³bÃ¡ltam feltÃ¶rni az ajtÃ³n lÃ©vÅ‘ zÃ¡rat. NÃ©hÃ¡ny percig eltarthatott, de vÃ©gÃ¼l sikerÃ¼lt. - Figyelj jÃ³l! AzÃ©rt jÃ¶ttem, hogy kiszabadÃ-tsalak, ezÃ©rt kÃ©rlek, hogy maradj mindvÃ©gig csendben, okÃ©? - annak ellenÃ©re, hogy tudtam, hogy a sÃ¡rkÃ¡nyok okosak, meglepett, hogy bÃ³lintott, jelezve ezzel azt, hogy csendben marad.

ElÅ‘szÃ¶r a szÃ¡jkosarat vettem le rÃ³la, majd csendben kiszabadÃ-tottam a lÃ¡ncokbÃ³l. Amint szabad lett megnyalta az arcom, majd nÃ©mÃ¡n kisÃ©tÃ¡lt a barlangbÃ³l, s elrepÃ¼lt.

MegkÃ¶nnyebbÃ¼lten indultam Ã©n is ki, de Ã³gy tÅ±nik a kÃ©t ember, meghallotta, ahogy az Ã‰jfÃºria elrepÃ¼lt Ã©s engem is Ã©szrevettek, mert most Ã©pp felÃ©m rohantak. Az egyiknÃ©l egy elÃ©ggÃ© hasznÃ¡lt fejsze, mÃ-g a mÃ¡siknÃ¡l egy szÃ¶ges bunkÃ³. Vad Ã¼vÃ¶ltÃ©ssel rohantak felÃ©m. Ã‰n elÅ‘vettem a kardom, majd felvettem az alapÃ¡llÃ¡st.

Nem voltak szÃ¡momra ellenfelek, a fejszÃ©s a feje fÅ‘lÃ© emelte fegyverÃ©t Ã©s le akart rÃ¡m sÃºjtani, de kÃ¶nnyedÃ©n kikerÃ¼ltem Ã©s mielÅ‘tt bÃ¡rmit tehetett volna, halÃ¡los sebet ejtettem rajta. A tÃ¡rsa kicsit Ã¼gyesebb volt, mert Å‘ inkÃ¡bb gyengÃ©bb, de gyorsabb Ã¼tÃ©sekkel tÃ¡madott, amit vagy kivÃ©dtem, vagy kikerÃ¼ltem. AztÃ¡n egyik csapÃ¡sÃ¡nÃ¡l elvesztette az egyensÃºlyÃ¡t, Ã©n pedig vele is vÃ©geztem.

Minden olyan furcsa volt. BÃ¡r megtanÃ-tottak Ã¶lni, de most volt az elsÅ‘ alkalom, hogy tÃ©nylegesen is meg kellett tennem. Eltartott pÃ¡r percig, mire teljesen magamhoz tÃ©rtem

Most, hogy mÃ¡r egyedÃ¼l maradtam a barlangban,Ãºgy dÃ¶ntÃ¶ttem, hogy szÃ©tnÃ©zek. Nem talÃ¡ltam semmi Ã©rdekeset, csak nÃ©mi Ã©lelmet, amit el is raktam.

Visszamentem a hajÃ³mhoz, Ã©s tovÃ¡bb indultam. FÃ©ltem, hogy ha tovÃ¡bb maradok, elÅ‘bb-utÃ³bb megtalÃ¡lnak. El is indultam. A kÃ¶zeli emberlakta szigetekre nem akartam menni, mert ott kÃ¶nnyen felismernÃ©nek. Egy messzebbi vÃ¡rost, vagy falut kerestem, ahol talÃ¡lnÃ©k, valami munkÃ¡t, ami illik a kÃ©pessÃ©geimhez.

* * *

><p>KÃ©t nap. Ennyi ideje, hogy elhagytam azt a kis szigetet, ahol a sÃ¡rkÃ¡nnyal talÃ¡lkoztam. MÃ¡r remÃ©nykedtem abban, hogy talÃ¡lok egy helyet, ahol kikÃ¶thetek, mert ivÃ³vÃ-zkÃ©szletem mÃ¡r nagyon kifogyÃ³ban volt. Kaja mÃ©g volt bÅ‘ven, meg akÃ¡r horgÃ¡szhattam is volna, tehÃ¡t az Ã©telbÅ‘l nem lenne hiÃ¡ny.<p>

VÃ©gre! Egy hajÃ³t pillantottam meg a tÃ¡volban. A kapitÃ¡ny biztos tudja merre kÃ©ne mennem, hogy talÃ¡ljak egy lakott szÃ¡razfÃ¶ldet.

Ahogy kÃ¶zeledtem, akkor vettem Ã©szre, hogy ez egy kereskedÅ‘hajÃ³. Egyetlen embert lÃ¡ttam a fedÃ©lzeten. OdakiÃ¡ltottam neki:

- JÃ³ napot kÃ-vÃ¡nok uram!

Kicsit megijedhetett, mert nem erre nÃ©zett. Most felÃ©m fordult. GyanakvÃ³n kÃ¶szÃ¶nt vissza.

- JÃ³ napot kÃ-vÃ¡nok uram! Szabad kÃ©rdeznem, hogy mit csinÃ¡l errefelÃ©? - Ãºgy tÅ±nik, hogy errefelÃ© nem igazÃ¡n jÃ¡r mÃ¡sik hajÃ³s.

Ekkor megpillantottam mellette egy kisgyereket. TalÃ¡n Ã¶t Ã©ves lehetett.

- Apa! Ki ez az ember? Valamit akar tÅ‘lÃ¼nk venni?

- Nyugi fiam. Nem tudom, hogy mit akar, de szerintem mindjÃ¡rt elmondja. Addig menj le. - a kÃ¶lyÃ¶k engedelmeskedett.

- Csak annyit szeretnÃ©k megkÃ©rdezni... - tÃ©rtem a lÃ©nyegre. - ...hogy meg tudnÃ¡ nekem mondani, hogy merre van a legkÃ¶zelebbi emberlakta sziget?

- TermÃ©szetesen tudom, de tÃºl messze van ahhoz, hogy egy ilyen kis csÃ³nakkal el tudj jutni oda.

- Milyen messze van? Csak ennyit szeretnÃ©k tudni. Ezzel a hajÃ³val mÃ¡r kÃ©t napja megÃ¡llÃ¡s nÃ©lkÃ¼l utazom. KibÃ-r mÃ©g egy pÃ¡r napot, habÃ¡r a vÃ-zkÃ©szletem nem biztos.

- HÃ¡rom napnyi Ãºtra, ha gyorsan evezel. Azt mondtad, hogy kezd kifogyni az ivÃ³vized? Tudod mit? Van egy ajÃ¡nlatom. Ã‰n elviszlek Ã©s ellÃ¡tlak, te cserÃ©be megvÃ©desz a kalÃ³zoktÃ³l. Bizony

veszÃ©lyes tenger ez barÃ¡tom. Ã‰s Ã©n Ãºgy lÃ¡tom, hogy tudod is hasznÃ¡lni a kardodat, amit a hÃ¡tadon hordasz. Ã•gy van?

- Sok Ã©vig kÃ©peztek harcra. SzÃ-vesen elfogadom az ajÃ¡nlatodat uram.

- Rendben, akkor ezt megbeszÃ©ltÃ¼k. MegtudhatnÃ¡m a neved? - kÃ©rdezte, mikÃ¶zben felmentem a hajÃ³jÃ¡ra a felszerelÃ©semmel. A csÃ³nakot ÃºtjÃ¡ra engedtem. Most mÃ¡r a fia is ott Ã¡llt mellette.

- A nevem Geralt. Ã‰s a tietek?

- Ã‰n KalmÃ¡r Orin vagyok, Ã‘ pedig itt a fiam KalmÃ¡r Johann.

* * *

><p>TermÃ©szetesen az Ãºt nem volt unalmas. Orin rengeteg jÃ³ tÃ¶rtÃ©netet ismer. BÃ¡r azt a kÃ¶rnyÃ©ket nem ismeri, ahonnan Ã©n jÃ¶ttem. Mondjuk az egy elszigetelt kÃ¶rnyÃ©k, ritkÃ¡n jÃ¡rnak arrafele kÃ-vÃ¼lÃ¡llÃ³k. A fia kedves volt Ã©s egy igazi Ã¼zletember.<p>

Utunk sorÃ¡n csak egyszer tÃ¡madtak meg kalÃ³zok, akkor is egy kis hajÃ³, aminek a legÃ©nysÃ©gÃ©t kÃ¶nnyen elintÃ©ztem, ami kevÃ©s zsÃ¡rmÃ¡ny volt nÃ¡luk, azt pedig elosztottuk. Persze Ã‘ kapta a nagyobb rÃ©szt, de nekem is jutott elÃ©g ahhoz, hogy egy ideig elÃ©ljek.

* * *

><p>HÃ¡t vÃ©gÃ¼l megÃ©rkeztÃ¼nk. Hatalmas sziget volt. Egy hatalmas kikÃ¶tÅ‘vÃ¡ros Ã¡llt, majdnem akkora, mint Ionia. KikÃ¶tÃ¶ttÃ¼nk. ElkÃ¶szÃ¶ntem OrintÃ³l Ã©s fiÃ¡tÃ³l, majd elindultam felkutatni egy fogadÃ³t, ahol megszÃ¡llhatok. Nem kellett sokat keresgÃ©lni, talÃ¡ltam egyet. Ahogy az ajtÃ³hoz Ã©rtem, megpillantottam egy hirdetÅ‘tÃ¡blÃ¡t. MegnÃ©ztem a felhÃ-vÃ¡sokat, hÃ¡tha talÃ¡lok valami munkÃ¡t. SzerencsÃ©m volt. Az egyik papÃ-ron az Ã¡llt, hogy orgyilkos kerestetik, aki csendesen Ã¶l Ã©s nem hagy nyomot. A jutalmat szemÃ©lyesen kell megbeszÃ©lni. Csak a munka tÃ¶kÃ©letes elvÃ©gzÃ©se utÃ¡n fizet ki. Az illetÅ‘ neve: Joran Joed.<p>

NagyszerÅ±! Holnap meg is keresem ezt az embert. A papÃ-r szerint nincs messze, de holnap veszek egy tÃ©rkÃ©pet a vÃ¡rosrÃ³l.

BelÃ©ptem a fogadÃ³ba. Csendes volt, csak nÃ©hÃ¡ny vendÃ©g Ã¼lt az asztaloknÃ¡l Ã©s iszogattÃ¡k a sÃ¶rÃ¼ket, borukat, vagy mÃ¡s italaikat. A fogadÃ³s egy szakadt ruhÃ¡ban volt Ã©s Ã©pp egy korsÃ³t tisztÃ-tott. Kicsit megÃ¶rÃ¼lt, amikor meglÃ¡tott engem a pultnÃ¡l.

- Mit adhatok jÃ³uram? - kÃ©rdezte barÃ¡tsÃ¡gos hangnemben.

- Egy szobÃ¡t szeretnÃ©k az Ã©jszakÃ¡ra. Ã‰s egy sÃ¶r sem Ã¡rtana.

- Rendben! 6 ezÃ¼st lesz! MÃ¡st Ã³hajtasz-e mÃ©g idegen?

- Igen! Meg tudnÃ¡ mondani, hogy hol tudok tÃ©rkÃ©pet venni a vÃ¡rosrÃ³l?

- HÃ¡t... LÃ¡tod azt az embert ott? - mutatott egy fazonra, aki az egyik tÃ¡voli asztalnÃ¡l Ã¼lt magÃ¡nyosan. - Å• Ã¡rul mindenfÃ©le dolgokat. TÅ‘le biztos tudsz egy tÃ©rkÃ©pet venni. Ã•llÃ-tÃ³lag most egy orgyilkost is keres valami munkÃ¡ra.

- SzÃ³val Å‘ az. - mondtam, majd megkÃ¶szÃ¶ntem a segÃ-tsÃ©get, megittam a sÃ¶rt Ã©s odamentem Joed-hoz.

A megjelenÃ©se olyan volt, mint egy kÃ¶zÃ¶nsÃ©ges kereskedÅ‘nek, de szerintem Å‘ egy orvgazda volt. LeÃ¼ltem mellÃ©.

- Ã œdvÃ¶zletem! Te lennÃ©l Joran Jeod?

- HÃ¡t attÃ³l fÃ¼gg, hogy ki keresi.

- Ha azt mondanÃ¡m, hogy a vÃ¡rosi Å‘rsÃ©gtÅ‘l vagyok itt?

- Hazudsz! - de nehÃ©z volt kitalÃ¡lni...

- Ã‰s ha azt mondanÃ¡m, hogy a hirdetÃ©sed miatt vagyok itt?

VÃ¡lasz helyett egy levelet nyomott a kezembe. - Ha vÃ©geztÃ©l, akkor itt megtalÃ¡lsz nappal. - felÃ¡llt Ã©s tÃ¡vozott. MÃ©g annyira sem volt idÅ‘m, hogy egy tÃ©rkÃ©pet vegyek tÅ‘le.

Felmentem az emeletre, ahol a szobÃ¡m is volt. Nem igazÃ¡n volt nagy, de volt itt minden, amire szÃ¼ksÃ©gem volt. Egy Ã¡gy, egy asztal Ã©s egy szÃ©k. Az asztalon volt egy gyertyatartÃ³, benne gyertyÃ¡kkal Ã©s egy toll egy tintatartÃ³ban. A felszerelÃ©semet ledobtam az Ã¡gyamra, majd leÃ¼ltem a szÃ©kre, meggyÃºjtottam a gyertyÃ¡t, kibontottam a levelet. KÃ©t papÃ-r volt benne, az egyik egy tÃ©rkÃ©p volt a vÃ¡rosrÃ³l, a mÃ¡sikon pedig szÃ¶veg volt. Elkezdtem olvasni.

A feladatod az lenne, hogy elmenjÃ©l alkonyatkor a tÃ©rkÃ©pen megjelÃ¶lt helyre. Ott lesz egy szemÃ©ly egyedÃ¼l. Ha mÃ¡st is lÃ¡tsz a kÃ¶rnyÃ©ken, akkor vÃ¡rjÃ¡l, hogy mindenki mÃ¡s elmenjen. Az egyÃ©nt Ãºgy ismered fel, hogy teljesen fekete szÃ-nÅ± ruhÃ¡zat van rajta. Van nÃ¡la egy kard is, szÃ³val vigyÃ¡zz magadra. Az ok, amiÃ©rt meg kell Ã¶lni, hogy egy ideje (azelÅ‘tti naptÃ³l kezdve, hogy a hirdetÃ©st kiraktam) megÃ¶li a beszerzÅ‘imet. A jutalmat a munka elvÃ©gzÃ©se utÃ¡n tÃ¡rgyaljuk meg. A tÃ©rkÃ©pen a mÃ¡sik megjelÃ¶lt ponton talÃ¡lsz majd meg. Menj oda azonnal, amint vÃ©geztÃ©l.

J. J. kereskedÅ‘

HÃ¡t okÃ©. MÃ©g van egy kis idÅ‘m felfedezem a vÃ¡rost, illetve feltÃ©rkÃ©pezem a helyszÃ-nt.

* * *

><p>MiutÃ¡n rÃ©szletesen megfigyeltem a kÃ¶rnyÃ©ket, rÃ¡eszmÃ©ltem, hogy mÃ¡r csak percek vannak hÃ¡tra alkonyatig. Gyorsan elbÃºjtam kÃ©t Ã©pÃ¼let kÃ¶zÃ©. BÃ¡r egy kicsit szÅ±kÃ¶s volt, mÃ©gis tÃ¶kÃ©letes volt, hogy ne vegyen senki sem Ã©szre Ã©s gyorsan, hangtalanul elÅ‘ tudja ugrani.<p>

Csak csendben hallgatÃ³ztam, de nem tÃ¶rtÃ©nt semmi. AztÃ¡n pÃ¡r perc elteltÃ©vel megpillantottam a cÃ©lpontomat. A ruhÃ¡zata ismerÅ‘snek

tÅ±nt valahonnan, de nem jÃ¶ttem rÃ¡, hogy honnan. KÃ¶rÃ¼lnÃ©ztem, amennyire tudtam, de nem lÃ¡ttam senki mÃ¡st.

CÃ©lpontom Ã©pp hÃ¡ttal Ã¡llt nekem, nem csinÃ¡lt semmit, csak vÃ¡rt. Ã‰n nÃ©mÃ¡n elÅ‘bÃºjtam, majd aztÃ¡n a kÃ©semmel a kezemben felÃ© lopakodtam. Ã‰ppen lesÃºjtani kÃ©szÃ¼ltem, amikor hirtelen megfordult, majd kitÃ©rve tÃ¡madÃ¡som elÅ‘l arrÃ©bb ugrott.

- Ãšgy tÅ±nik Jeod egy elÃ©g jÃ³ kis orgyilkost talÃ¡lt magÃ¡nak, de nem lesz esÃ©lyed ellenem! - ez a hang olyan ismerÅ‘snek tÅ±nt. EmlÃ©keztet az egyik barÃ¡tomÃ©ra, akivel sokÃ¡ig egyÃ¼tt tanultuk a kardforgatÃ¡st.

- Lambert? Te lennÃ©l az? - bÃ¡r nem voltam biztos, hogy tÃ©nyleg Lamberttel Ã¡llok szembe, de nekem nagyon Ãºgy tÅ±nt. A ruha... Most mÃ¡r tudom, miÃ©rt volt ismerÅ‘s. Ez az Å‘ ruhÃ¡ja.

- Ki vagy te? - Ãºgy tÅ±nik, hogy Å‘ nem ismert fÃ¶l.

- Ã‰n vagyok az Geralt!

Levette a csuklyÃ¡jÃ¡t, szemÃ©ben meglepÅ‘dÃ©st lÃ¡ttam.

- Geralt! TÃ©nyleg te vagy az? - bÃ³lintottam, erre Å‘ iderohant hozzÃ¡m Ã©s megÃ¶lelt. Viszonoztam.

- Geralt! Ha tudnÃ¡d mi tÃ¶rtÃ©nt a szigeten! - most viszont elÃ©g szomorÃº hangnemre vÃ¡ltott, nem sok jÃ³t sejtettem. LeÃ¼ltÃ¼nk Ã©s elkezdte mondani. - MiutÃ¡n elszÃ¶ktÃ©l, Berengar lett az Ãºj nagyÃºr. MegÃ¶lte a mestert Ã©s mindenkinek megparancsolta, hogy hajtsanak fejet elÅ‘tt Ã©s kÃ©szÃ¼ljenek, mert mennek meghÃ³dÃ-tjÃ¡k a vilÃ¡got. Persze sokan elleneztÃ©k, de nÃ©hÃ¡ny halÃ¡l utÃ¡n Å‘k is behÃ³doltak neki. TÃºl erÅ‘s volt. NÃ©hÃ¡nyan megprÃ³bÃ¡ltak elmenekÃ¼lni, de nem soknak sikerÃ¼lt. Ã‰n azÃ©rt vagyok szerencsÃ©s, mert, amikor egyszer voltam itt, akkor egy varÃ¡zslÃ³nÅ‘tÅ‘l kaptam egy mÃ¡gikus kÃ¶vet, amivel tudok portÃ¡lt nyitni.

ElszÃ¶rnyedve hallgattam a tÃ¶rtÃ©netet. Hogy tehetett ilyet a legjobb barÃ¡tom?! MegbÃ-ztam benne!

- De miÃ©rt Ã¶lÃ¶d meg Jeod beszÃ¡llÃ-tÃ³it?

- AzÃ©rt, hogy felszerelÃ©shez jussak, visszamenjek Ã©s megÃ¶ljem Berengart. De nincs semmi pÃ©nzem. Eddig nem talÃ¡ltam olyan fegyvert, vagy vÃ©rtet, ami hasznosnak bizonyulna.

- NÃ©zd, ezt abba kÃ©ne hagynod, nem lesz jÃ³, ha megÃ¶lsz egy csomÃ³ embert. AmÃºgy kiknek sikerÃ¼lt mÃ©g elmenekÃ¼lniÃ¼k?

- Nem tudom. A tÃ¶bbiekrÅ‘l nem hallottam semmit.

- Figyelj! Szerintem az lenne a legjobb, ha visszamennÃ©nk a fogadÃ³ba Ã©s megbeszÃ©lnÃ©nk a dolgokat rendesen. - bÃ³lintott, majd mindketten felÃ¡lltunk. - Nekem mÃ©g el kell mennem Jeodhoz, menjÃ©l ahhoz a fogadÃ³hoz, ami a kikÃ¶tÅ‘nÃ©l van, Ã©s ott vÃ¡rj meg.

* * *

><p>MiutÃ¡n elintÃ©ztem a dolgomat Jeoddal, akinek csak annyit mondtam, hogy most mÃ¡r minden rendben lesz, Ã-gy 100 ezÃ¼stpÃ©nzzel

a zsebemben mentem vissza a fogadÃ³ba. A kocsmÃ¡rossal megbeszÃ©ltÃ¼k, hogy egy kÃ©tÃ¡gyasz szobÃ¡ba szeretnÃ©k Ã¡tmenni, a barÃ¡tommal Ã©s Ã-gy miutÃ¡n kifizettem a felÃ¡rat, vÃ©gre lett egy kis nyugtom.<p>

FelmentÃ¼nk Ã©s Ãºgy dÃ¶ntÃ¶ttÃ¼nk, hogy holnap megbeszÃ©ljÃ¼k a dolgokat, de most inkÃ¡bb alszunk.

* * *

><p>MÃ¡snap reggel kiabÃ¡lÃ¡sra Ã©s kÃ¼zdelemre Ã©bredtÃ¼nk. Azonnal felkaptuk a felszerelÃ©sÃ¼nket, majd kirohantunk a kikÃ¶tÅ‘be, ahol azt lÃ¡ttuk, hogy megtÃ¡madtÃ¡k a vÃ¡rost. MÃ©gpedig nem is akÃ¡rki, hanem Berengar. TÃ¶bb ezren lehettek Ã©s Ãºgy tÅ±nt, hogy a vÃ¡ros elesik.<p>

- Geralt! menekÃ¼lnÃ¼nk kell! Nincs esÃ©lyÃ¼nk! - bÃ¡r legszÃ-vesebben harcoltam volna, be kellett lÃ¡tnom, hogy Lambertnek igaza van. ElkezdtÃ¼nk a vÃ¡ros mÃ¡sik vÃ©ge felÃ© rohanni a nagy tÃ¶meggel egyÃ¼tt.

NÃ©hÃ¡ny Ã³ra mÃºlva, viszont Berengar serege, mÃ¡r szinte az egÃ©sz vÃ¡rost elfoglalta. MÃ¡r nem volt hova menekÃ¼lni, az emberek kÃ¶rÃ¼lÃ¶ttÃ¼nk azt beszÃ©ltÃ©k, hogy odamennek az ellensÃ©ghez Ã©s megadjÃ¡k magukat.

PÃ¡r perc telt el Ã©s minket bekerÃ-tettek. Megpillantottam barÃ¡tomat, aki elÃ¡rult engem Ã©s egÃ©sz IoniÃ¡t.

- Ã“Ã³Ã³... HÃ¡t itt vagy Ã¶reg barÃ¡tom! Geralt! Nem hiszem el hogy lÃ¡tlak! Mit szÃ³lsz, ahhoz, hogy mi minden vÃ¡ltozÃ¡s tÃ¶rtÃ©nt? Te is segÃ-thetsz nekem, ha behÃ³dolsz, vagy pedig meg is halhatsz, az Ã¡rulÃ³ barÃ¡toddal egyÃ¼tt.

- Lambert! Menj el innen! Nyiss egy portÃ¡lt Ã©s tÅ±nj el! Ã‰n feltartom! - mondtam egyetlen megmaradt igaz barÃ¡tomnak, aki ellenkezni akart volna, de vÃ©gÃ¼l inkÃ¡bb azt tette, amit mondtam Ã©s elment. - Itt csak egy Ã¡rulÃ³ van Berengar! Ã‰s az TE vagy! - kiÃ¡ltottam neki, Ã©s tÃ¡madtam.

HiÃ¡ba voltam gyors, Å‘ kÃ¶nnyedÃ©n kitÃ©rt a csapÃ¡som elÅ‘l Ã©s egy varÃ¡zslattal leterÃ-tett, majd nekilÃ¶kÃ¶tt egy falnak. EzutÃ¡n mÃ¡r nem igazÃ¡n voltam eszmÃ©letemnÃ©l. Hirtelen valami nagyot robbant mellettem, majd a kÃ¶vetkezÅ‘ emlÃ©kkÃ©pem, az volt, hogy tÃ¡volodok BerengartÃ³l. De nem csak tÅ‘le, hanem a fÃ¶ldtÅ‘l is...

* * *

><p>RemÃ©lem, hogy tetszett! MostantÃ³l prÃ³bÃ¡lok gyakrabban Ã-rni! Mindenkinek kellemes nyarat kÃ-vÃ¡nok! VigyÃ¡zzatok a hÅ‘sÃ©gben!

3. A mÃºlt 2rÃ©sz: Valka

Sziasztok!

Most Ã-gy, hogy vÃ©gre van szabadidÅ‘m, tudok gyakrabban Ã-rni! itt is van a folytatÃ¡s!

* * *

><p>Egyre magasabbra jutottam. Beletelt nÃ©mi idÅ‘be, hogy magamhoz tÃ©rjek. Felpillantottam. Egy fekete testet lÃ¡ttam magam fÃ¶lÃ¶tt. Egy Ã‰jfÃºria volt. MellsÅ‘ lÃ¡baival fogta a kÃ©t karomat Ã©s repÃ¼lt engem cipelve. Hamarosan rÃ¡jÃ¶ttem, hogy ez ugyanaz a sÃ¡rkÃ¡ny, akit megmentettem a ketrecbÅ‘l. Ã‰gy tÅ±nik, hogy most viszonozta. Egy idÅ‘ utÃ¡n viszont kezdtem szomjas lenni, de bÃ¡rmit mondtam, nem reagÃ¡lt rÃ¡.<p>

Nem tudom pontosan, hogy mennyit repÃ¼lhettem, mert nÃ©hÃ¡ny Ã³ra utÃ¡n elÃ¡jultam. Amikor felÃ©bredtem valamifÃ©le jÃ©gbarlangban voltam. ElÃ©ggÃ© kÃ©nyelmetlen volt a fagyos kÃ¶veken fekÃ¼dni, Ã©s bÃ¡r kevÃ©s energiÃ¡m volt, de felkeltem. Magam mellett megpillantottam egy kis lyukat, ami tele volt vÃ-zzel. Azonnal odavÃ¡nszorogtam Ã©s ittam, amÃ-g el nem fogyott. Mellette egy pÃ¡r halat pillantottam meg. BÃ¡r nyers volt, Ã©n mÃ©gis megettem mindet.

Ã‰gy saccoltam, hogy az utam legalÃ¡bb egy nap volt, de hÃ¡rom napnÃ¡l biztos kevesebb, mert kÃ¼lÃ¶nben szomjan haltam volna. Nagy nehezen erÅ‘t vettem magamon Ã©s kimentem a barlangÃ³l. Egy viszonylag nagy szÃ¡razfÃ¶ldi terÃ¼let volt, viszont teljesen mÃ¡s volt, mint a tÃ¶bbi sziget, ahol eddig jÃ¡rtam. KÃ©t nagy kÃ¼lÃ¶nbsÃ©g volt. Az egyik, hogy egy hatalmas jÃ©gkupola borÃ-totta, a mÃ¡sik, hogy tele volt kÃ¼lÃ¶nbÃ¶zÅ‘ sÃ¡rkÃ¡nyokkal. alig hittem a szememnek.

Az Ã‰jfÃºria leszÃ¡llt mellettem.

- Te vagy az, aki idehozott? - kÃ©rdeztem. Nem szÃ¡mÃ-tottam rÃ¡, hogy Ã©rti, de meglepetÃ©semre bÃ³lintott. Milyen intelligens egy Ã©lÅ‘lÃ©ny. - Ez valami sÃ¡rkÃ¡nyfÃ©szek? - Ãºjabb bÃ³lintÃ¡s. - Ã‰s miÃ©rt hoztÃ¡l ide? - mondjuk ezt hÃ¼lyesÃ©g volt feltenni, mert beszÃ©lni nem tudott, ezÃ©rt inkÃ¡bb talÃ¡lgattam. - RemÃ©lem nem azÃ©rt, hogy Ã©n legyek a vacsorÃ¡d. - megrÃ¡zta a fejÃ©t. - Hogy megvÃ©dj BerengartÃ³l? - Ãºgy tÅ±nik, hogy kitalÃ¡ltam.

Egy kis Ã¼gyeskedÃ©ssel Ã©s talÃ¡lgatÃ¡ssal rÃ¡jÃ¶ttem, hogy ez itt egy fÃ©szek, aminek van egy kirÃ¡lya. Hatalmas sÃ¡rkÃ¡ny volt. FehÃ©r szÃ-nÅ±, Ã©s Ãºgy tÅ±nik, hogy tÅ±z helyett jeget lÅ‘ ki. Ha tippelnem kellene, akkor ez itt egy GnÃºvad. MegÃ©rte nÃ©ha estÃ©nkÃ©nt belopÃ³zni a kÃ¶nyvtÃ¡rba sÃ¡rkÃ¡nyok utÃ¡n olvasni.

BÃ¡rmerre mentem az Ã‰jfÃºria kÃ¶vetett engem. Minden sÃ¡rkÃ¡nyfajbÃ³l mÃ¡r jÃ³ sokat lÃ¡ttam viszont megmentÅ‘m fajtÃ¡rsÃ¡t sehol sem talÃ¡ltam. - Te vagy itt az egyetlen Ã‰jfÃºria? - kÃ©rdÃ©semre igenleges vÃ¡laszt kaptam. - Ã‰rtem! Ã‰s vannak mÃ©g valahol a kÃ¶rnyÃ©ken fajtÃ¡rsaid? - bÃ³lintott. - Ã‰s miÃ©rt nem vagy velÃ¼k? KitaszÃ-tottak? Vagy sajÃ¡t magad dÃ¶ntÃ¶ttÃ©l amellett, hogy idejÃ¶ssz? - mivel erre nem tudott olyan vÃ¡laszt adni, amit Ã©n is Ã©rtettem volna, Ã-gy hagytam a tÃ©mÃ¡t.

- Adhatok neked egy nevet? - hirtelen jÃ¶tt az Ã¶tlet, de Ãºgy gondoltam, hogy nem rossz gondolat. Megengedte. - ElÅ‘tte arra kÃ©ne rÃ¡jÃ¶nnÃ¶m, hogy milyen nemÅ± vagy. Egy hÃ-m? - megrÃ¡zta fejÃ©t. - Akkor kizÃ¡rÃ¡sos alapon nÅ‘stÃ©ny. Legyen a neved mondjuk... Saskia! Hogy tetszik? - erre elvigyorodott, de nem akÃ¡rhogyan nem lÃ¡ttam a fogait. AztÃ¡n hirtelen az Ã-nyÃ©bÅ‘l elÅ‘villantak. - VÃ¡Ã³!

visszahÃºzhatÃ³ fogak! De ez miÃ©rt jÃ³? - elfordult elÅ‘lem Ã©s kilÅ‘tt egy lilÃ¡s szÃ-nÅ± fÃ©nygÃ¶mbÃ¶t, ami felrobbant. - Ezt nem igazÃ¡n Ã©rtem. TalÃ¡n a fogaid akadÃ¡lyoznak a lÃ¶vÃ©snÃ©l? - ezt tÅ±nt Ãºgy elsÅ‘re Ã©sszerÅ±nek Ã©s igazam is lett.

* * *

><p>Egy idÅ‘ utÃ¡n mÃ¡r egyre jobban megÃ©rtettem, hogy mit akar mondani Saskia. RepÃ¼ltem rajta. De most Ãºgy, hogy nem mancsaival fogott, hanem a hÃ¡tÃ¡n Ã¼ltem. Ãœltem mÃ¡s sÃ¡rkÃ¡nyokon is, de keveset. Minden megvolt ezen a szigeten, ami egy embernek alapvetÅ‘ lÃ©tszÃ¼ksÃ©glete. Volt rengeteg vÃ-z, hal is volt, amit Saskia volt oly kedves Ã©s megsÃ¼tÃ¶tt nekem, de nÃ©ha elment Ã©s valami vadÃ¡llattal tÃ©rt vissza, Ã-gy nem volt nagyon egyhangÃº az Ã©tkezÃ©s. Az egyÃ©b dolgaim elvÃ©gzÃ©sÃ©re is mindig talÃ¡ltam helyet. SzÃ³val Ã¶sszessÃ©gÃ©ben jÃ³l el voltam.<p>

Egyre tÃ¶bbet tudtam meg a sÃ¡rkÃ¡nyokrÃ³l. Az elsÅ‘ nÃ©hÃ¡ny Ã©vben szinte minden nap Ã©rt valami ÃºjdonsÃ¡g. PÃ©ldÃ¡ul rÃ¡jÃ¶ttem nÃ©hÃ¡ny "gyenge pontjukra". De azt is megtudtam, hogy a sÃ¡rkÃ¡nyok bÃ¡r tojÃ¡ssal szaporodnak, a legtÃ¶bb hÃ¼llÅ‘vel ellentÃ©tben az Å‘ tojÃ¡saiknak kemÃ©ny a hÃ©ja.

TalÃ¡n kÃ©t Ã©ve lehettem ott, mire szinte teljesen elfelejtettem, hogy ki voltam azelÅ‘tt. Csak annyit tudtam, hogy a nevem Geralt Ã©s gyilkolÃ¡sra kÃ©peztek ki. Ã‰s most jelenleg sÃ¡rkÃ¡nylovas vagyok.

Amikor elÅ‘szÃ¶r repÃ¼ltem el fekete, pikkelyes, szÃ¡rnyas hÃ¼llÅ‘mÃ¶n jÃ³ messzire a fÃ©szektÅ‘l, akkor mÃ©g nem is tudtam, hogy Ãºj szakmÃ¡m lesz. Egy szigeten landoltunk, aminek a mÃ¡sik vÃ©gÃ©n egy kis falu volt. ElÅ‘szÃ¶r nem Ã©rtettem, de aztÃ¡n kiderÃ¼lt, hogy erre sokan harcolnak a sÃ¡rkÃ¡nyokkal, mÃ¡r Ã©vszÃ¡zadok Ã³ta. Saskia egy nagy kÅ‘Ã©pÃ¼let fele nÃ©zett, ami valami tÃ¶mlÃ¶c fÃ©le lehetett. Nem tartott sokÃ¡ig rÃ¡jÃ¶nnÃ¶m, hogy ott sÃ¡rkÃ¡nyok voltak bezÃ¡rva. Csendben Ã¡tlopakodtam a falun, kÃ¶zben betÃ¶rtem a falu fÅ‘Ã©pÃ¼letÃ©be, ahonnan elloptam egy tÃ©rkÃ©pet, amin rajta van a kÃ¶rnyÃ©k. gond nÃ©lkÃ¼l bejutottam a bÃ¶rtÃ¶nbe Ã©s elengedtem a bent raboskodÃ³kat. BÃ¡r csendre intettem Å‘ket, mÃ©gis nagy hanggal repÃ¼ltek el, de mire az emberek Ã©szbe kaptak, hogy mi is tÃ¶rtÃ©nt, addigra az Ã‰jfÃºriÃ¡m felkapott engem Ã©s visszamentÃ¼nk a jÃ©gbarlangba.

Harminc Ã©v telt el Ã-gy. Nem csinÃ¡ltam mÃ¡st, minthogy sÃ¡rkÃ¡nyokat mentettem ki Ã©s kÃ¶zben loptam magamnak nÃ©mi Ã©lelmet, felszerelÃ©st, meg egyebeket. Persze nem ment mindig gondmentesen, nÃ©ha hasznÃ¡lni kellett a tÅ‘rÃ¶m, vagy a kardom, de mindig tÃºlÃ©ltem nÃ©hÃ¡ny kisebb sÃ©rÃ¼lÃ©ssel. Viszont hÃ¡rom Ã©vtized utÃ¡n az ember mÃ¡r elÃ©ggÃ© magÃ¡nyos lesz, mÃ©g Ãºgy is, hogy vannak tÃ¡rsai, csak nem emberek. Saskia elrepÃ¼lt valahova. Szokott ilyet csinÃ¡lni, nÃ©hÃ¡ny nap, vagy hÃ©t utÃ¡n visszajÃ¶n.

Egy idÅ‘ utÃ¡n eszembe jutott valami. MegkÃ©rtem az alfÃ¡t, hogy hÃ-vjon ide nÃ©hÃ¡ny sÃ¡rkÃ¡nyt. ElmagyarÃ¡ztam nekik, hogy mi lenne, ha kÃ¶rbenÃ©znÃ©nek a kÃ¶zeli szigeteken Ã©s keresnÃ©nek olyan embereket, akik Ãºgy gondoljÃ¡k, hogy a sÃ¡rkÃ¡nyok jÃ³k. Persze nagyon veszÃ©lyes volt, ezÃ©rt nem erÅ‘ltettem a hÃ¼llÅ‘kre a dolgot, csak az ment, aki Ã¶nkÃ©nt vÃ¡llalta. NÃ©hÃ¡ny napig semmi sem tÃ¶rtÃ©nt, eddig mindegyik sÃ¡rkÃ¡ny visszatÃ©rt, viszont egy hÃ©t

elteltÃ©vel az egyik nem egyedÃ¼l tÃ©rt vissza.

* * *

><p>Fiatal nÅ‘ volt a nem lehetett idÅ‘sebb huszonÃ¶tnÃ©l. Ã•mulattal tekintett a helyre. sokÃ¡ig csak tÃ¡volrÃ³l figyeltem a reakciÃ³it, de nem fedtem fel magamat. Ã‰rdekes volt, hogy nem igazÃ¡n kÃ¶nyÃ¶rgÃ¶tt a sÃ¡rkÃ¡nyoknak, hogy vigyÃ©k vissza. Egy idÅ‘ utÃ¡n odamentem hozzÃ¡.<p>

- Szia! - semmi mÃ¡s nem jutott az eszembe. Nagyon megijedt, amikor meglÃ¡tott, de aztÃ¡n lenyugodott. nem volt nÃ¡lam fegyver.

- HellÃ³! Te meg ki vagy? Ã‰s mi ez a hely? MiÃ©rt vagyok itt? - vÃ©get nem Ã©rÅ‘ kÃ©rdÃ©sek... szÃ¡mÃ-tottam rÃ¡.

- A nevem Geralt! Egy sÃ¡rkÃ¡nyfÃ©szekben vagyunk, aminek kirÃ¡lya egy GnÃºvad. Ã‰n mÃ¡r itt Ã©lek kÃ¶ztÃ¼k harminc Ã©ve. Ã‰s Ã©n kÃ©rtem meg Å‘ket, hogy keressenek olyan embereket, akik inkÃ¡bb sÃ¡rkÃ¡nybarÃ¡tok, mint irtÃ³k. Ezek szerint te ilyen vagy. - prÃ³bÃ¡ltam neki elmondani mindent. - MegtanÃ-tok neked mindent a ezekrÅ‘l a repÃ¼lÅ‘ lÃ©nyekrÅ‘l, amit Ã©n megtudtam. De ha akarod, akkor visszaviszlek. - termÃ©szetesen nem akarom erÅ‘vel itt tartani. - AmÃºgy tÃ©ged hogy hÃ-vnak?

- Valka vagyok Hibbant szigetrÅ‘l, Ã©s elÃ©ggÃ© dilemmÃ¡ban vagyok, mert szinte mindenki utÃ¡n a faluban a tÃ¶rzsfÅ‘t kivÃ©ve, de Å‘ is csak azÃ©rt szeret, mert a felesÃ©ge vagyok. Ã‰s aztÃ¡n ott van a fiam, Hablaty. Nem szÃ-vesen hagynÃ¡m magÃ¡ra, de lehet, hogy ez lenne a legjobb. Higgye azt, hogy meghaltam Ã©s akkor lehet, hogy jobb lesz neki.

- Figyelj, komolyan visszamehetsz, ha akarsz! BÃ¡rmikor Ã©lhetsz ezzel a lehetÅ‘sÃ©ggel. EgyÃ©bkÃ©nt Å• hozott ide? - a mellette Ã¼lÅ‘ ViharszelÅ‘re pillantottam.

- Igen. - Ã©s elmesÃ©lte, hogy mikÃ©nt talÃ¡lt rÃ¡ a hÃ¡zukban. - Nagyon kedves volt Hablattyal.

- Akkor maradsz? - kÃ©rdeztem, mire bÃ³lintott. - Rendben, akkor szerintem repÃ¼ljÃ¼nk egy kicsit.

Nagyon tetszett neki minden. A repÃ¼lÃ©s, a sÃ¡rkÃ¡nyok. Meg volt elÃ©gedve azzal, hogy halat eszik szinte mindig. Bemutattam az alfÃ¡nak, aki Ã¶rÃ¶mmel fogadta, ha lehet ilyet mondanom.

- Geralt! Melyik a te sÃ¡rkÃ¡nyod? Ã‰s mi a neve?

- Az Ã©n sÃ¡rkÃ¡nyom hamarosan visszatÃ©r, most elment, mert valÃ³szÃ-nÅ±leg valami dolga van. De amint visszajÃ¶n, bemutatom.

Saskia nÃ©hÃ¡ny nappal Valka Ã©rkezÃ©se utÃ¡n jÃ¶tt Ã©s nem is egyedÃ¼l. Egy kis fekete tojÃ¡s volt nÃ¡la. ElcsodÃ¡lkoztunk.

- Valka! Å• itt az Ã©n tÃ¡rsam! Saskia a neve Ã©s Å‘ egy... - a mondatomat Valka fejezte be.

- Ã‰jfÃºria! Ezt nem hiszem el! MÃ©g sosem lÃ¡ttam kÃ¶zelrÅ‘l. Szabad? - Amint a sÃ¡rkÃ¡nyom lerakta a tojÃ¡st, a fiatal nÅ‘ odament

hozzÃ¡ Ã©s alaposan megnÃ©zte.

* * *

><p>A tojÃ¡s, amit Saskia hozott kikelt Ã©s egy aranyos pici Ã‰jfÃºria mÃ¡szott ki a hÃ©jdarabok kÃ¶zÃ¼l. MÃ©g nem talÃ¡ltunk neki megfelelÅ‘ nevet, ezÃ©rt mindig csak CsÃ¶ppsÃ©gnek, vagy CukisÃ¡gnak, vagy ilyesminek neveztÃ¼k. Nagyon jÃ¡tÃ©kos volt. Nagyon jÃ³l elvoltunk. EzentÃºl Ãºgy mentÃ¼nk (ugyanis idÅ‘kÃ¶zben Valka is beszÃ¡llt) a sÃ¡rkÃ¡nymentÃ©sekre, hogy Ã©n egy mÃ¡sik sÃ¡rkÃ¡nyon voltam, hogy Saskia a picinyÃ©vel legyen.<p>

* * *

><p>Egy Ã©vbe tellett, mÃ-g megtanÃ-tottam mindent ValkÃ¡nak. A pici fÃºria ez idÅ‘ alatt, mÃ¡r megnÅ‘tt (persze mÃ©g viszonylag kicsi volt) Ã©s kÃ©pes volt mÃ¡r akÃ¡r Ã¶nÃ¡llÃ³ Ã©letre is. Ã‰s kifejezetten erÅ‘s volt. nemcsak hogy a tÃ¶bbi kicsi sÃ¡rkÃ¡nyt gyÅ‘zte volna le, de a felnÅ‘tteket is.<p>

De minden jÃ³nak vÃ©ge szakad egyszer sajnos. Egyik alkalommal, amikor sÃ¡rkÃ¡nymentÃ©sen voltunk, ahogy lopakodtunk a faluban, hirtelen szembejÃ¶tt velem egy ember Ã©s mindketten nagyon meglepÅ‘dtÃ¼nk. Å• ordÃ-tani akart volna, de Ã©n reflexbÅ‘l beleszÃºrtam a kÃ©semet a nyakÃ¡ba. Viszont a halÃ¡lsikolyÃ¡t meghallottÃ¡k. ValkÃ¡nak mondtam, hogy fusson, mentse ki a hÃ¼llÅ‘ket Ã©n majd megyek.

TalÃ¡n egy Ã³rÃ¡val Ã©rtem vissza a barlangba, miutÃ¡n Å‘ is visszajÃ¶tt. VÃ©res volt mindenem, de nem a sajÃ¡t vÃ©rem volt az, hanem az emberekÃ©, akiket megÃ¶ltem.

- MIT MÅ°VELTÃ‰L! - Valka mint az Å‘rÃ¼lt Ãºgy Ã¼vÃ¶ltÃ¶tt rÃ¡m. MegÃ©rtem, hogy mÃ©rges volt rÃ¡m, Ã©s mÃ©g rÃ©gebben kifejtette, hogy utÃ¡lja, ha valaki megÃ¶l egy Ã©lÅ‘lÃ©nyt, fÅ‘leg ha az Ã¡rtatlan. - TE GYILKOS! HÃ•NY EMBER VESZTETTE EL AZ Ã‰LETÃ‰T MIATTAD! LE IS ÃŒTHETTED VOLNA Å•KET! AKKOR IS UGYANITT TARTANÃ•NK, CSAK TÃ–BB LENNE AZ Ã‰LÅ•!

- Valka! - prÃ³bÃ¡ltam minÃ©l nyugodtabban beszÃ©lni. - SajnÃ¡lom! Lehetett volna mÃ¡skÃ©nt is, igen! De nÃ©ha az embernek nincs mÃ¡s vÃ¡lasztÃ¡sa, hogy vÃ©dje magÃ¡t, vagy a szeretteit! - nem igazÃ¡n hatottam meg. Ã‰s nem is lett nyugodtabb.

- DE AKKOR IS MEG LEHETETT VOLNA ÃšGY OLDANI, HOGY NEM HAL BELE SENKI! VIGYÃ‰L HAZA! MOST!

- Valka vÃ¡rj! -el is felejtettem, hogy meghagytam neki ezt a lehetÅ‘sÃ©get. - InkÃ¡bb maradj itt te! Te jobb ember vagy nÃ¡lam! Ã‰n megyek el Ã©s soha tÃ¶bbÃ© nem jÃ¶vÃ¶k vissza. Ã‰n mÃ¡r Ã¶reg vagyok, ezt Ã¶tven Ã©vesen mÃ¡r komolyan mondhatom magamra! Maradj Ã©s mentsd te a sÃ¡rkÃ¡nyokat! - nem lett ezzel kedvesebb hozzÃ¡m, de Ãºgy tÅ±nik, hogy belemegy ebbe.

- Rendben! Akkor takarodj innen!

Felkaptam a fegyvereimet, nÃ©hÃ¡ny tÃ©rkÃ©pet Ã©s nÃ©mi Ã©lelmet, majd elindultam a sziget partjÃ¡ra, ahol nem volt jÃ©gkupola. Saskia is jÃ¶tt utÃ¡nam az aprÃ³sÃ¡ggal.

- Nem! Ti maradjatok itt! Ha majd felnÅ‘ a kicsinyed, akkor megkereslek titeket ezen a szigeten. - mutattam a tÃ©rkÃ©pen, hogy hol van, majd az irÃ¡nyt, hogy merre. - KÃ¶rÃ¼lbelÃ¼l mennyi idÅ’? Ã–t-hat Ã©v? - bÃ³lintott. KÃ¶nnyes volt a szemÃ¼k. MindkettÅ‘jÃ¼knek. Ã‰s nekem is.

Ã‰pÃ-tettem magamnak egy tutajt Ã©s elhajÃ³ztam. Nem bÃºcsÃºztam el ValkÃ¡tÃ³l. Csak elindultam. BÃ¡r nem akartam, de mÃ©gis visszanÃ©ztem. KÃ©t Ã‰jfÃºria nÃ©zett vissza rÃ¡m.

* * *

><p>Ãšgy terveztem, hogy a kÃ¶zeli szigeteken hajtok vÃ©gre orgyilkos feladatokat, majd ha szerezem elÃ©g pÃ©nz, veszek egy kis hajÃ³t Ã©s megkeresem ezt a Hibbant sziget nevÅ± helyet. A tÃ©rkÃ©peimen nincs rajta, de Valka elmondÃ¡sa alapjÃ¡n a sÃ¡rkÃ¡nyfÃ©szektÅ‘l Ã©szakra lehet.<p>

Egy hÃ³nap alatt bejÃ¡rtam az Ã¶sszes helyet, ami rajta volt a tÃ©rkÃ©pemen. A legutolsÃ³ helyen Ã©ppen egy Ãºjat akartam venni, amin rajta van Hibbant is, de hirtelen meghallottam egy kikiÃ¡ltÃ³t Ã©s Ãºgy gondoltam, hogy elÅ‘bb meghallgatom, mit mond.

- Figyelem emberek! - sokan gyÅ±ltek kÃ¶rÃ©. - A mai naptÃ³l harckÃ©szÃ¼ltsÃ©gbe lÃ©pÃ¼nk! Mindenki, aki tud fegyvert forgatni, azonnal jelentkezzen a barakkoknÃ¡l! A tÃ¶bbiek pedig kÃ©szÃ¼ljenek fel, bÃ¡rmi mÃ³don a tÃ¡madÃ¡sra! Egy hatalmas hajÃ³flotta kÃ¶zelÃ-t dÃ©lrÅ‘l Ã©s mÃ¡r csak egy lakatlan jÃ©gsziget van az ÃºtjÃ¡ban, utÃ¡na ideÃ©r. Azt kell tudni rÃ³la, hogy pÃ¡r hete foglalta el messze dÃ©len a Fekete-szigetet, ami bÃ¡r tÅ‘lÃ¼nk messze van, de megÃ¡llÃ¡s nÃ©lkÃ¼l vonul Ã©szak felÃ©. SzÃ³val mindenki munkÃ¡ra! - azzal el is tÅ±nt a tÃ¶megben.

Hirtelen minden emlÃ©kem visszajÃ¶tt. Berengar Ã¡rulÃ¡sa, a Lamberttel valÃ³ talÃ¡lkozÃ¡s, a megmenekÃ¼lÃ©s. VÃ¡rjunk csak! innen dÃ©lre jeges sziget? Valka! Jaj ne! Oda kell mennem Ã©s meg kell Å‘ket vÃ©denem!

Mint az Å‘rÃ¼lt Ãºgy rohantam a kikÃ¶tÅ‘be. Nem volt idÅ‘m hajÃ³t venni ezÃ©rt az egyik kis hajÃ³ra felugrottam, a kapitÃ¡nyt, aki egyedÃ¼l volt rajta kilÃ¶ktem a partra Ã©s a kezÃ©be dobtam egy zacskÃ³ pÃ©nzt. Nem Ã©rdekel semmi, csak hogy megmentsem ValkÃ¡t Ã©s a sÃ¡rkÃ¡nyokat.

* * *

><p>KÃ¶rÃ¼lbelÃ¼l egyszerre Ã©rkeztem Berengarral. A lÃ¡tvÃ¡nytÃ³l majd elÃ¡jultam. tÃ¶bb szÃ¡z hajÃ³, tele harcosokkal Ã©s ostromgÃ©pekkel. BÃ¡r utÃ³bbiakbÃ³l nem volt olyan sok, mint szÃ¡mÃ-tottam volna rÃ¡. De mondjuk az emberek nagy rÃ©sze ioniai Ã©s hÃ¡t Å‘k elÃ©ggÃ© kÃ©pzettek sok minden terÃ©n.<p>

Partot Ã©rtek. Ã‰n mÃ¡r ott voltam tÅ‘lÃ¼k nem messze. Most jobban szemÃ¼gyre tudtam Å‘ket venni. Fiatalok. Nagyok kevÃ©s az a harcos, akit lÃ¡ttam volna bÃ¡rmikor is. ValÃ³szÃ-nÅ±leg a legtÃ¶bben nem hÃ³doltak be a volt barÃ¡tomnak. De Ã-gy is fÃ¡j a sajÃ¡t nÃ©pem ellen kÃ¼zdeni.

* * *

><p>(Itt Valka belevÃ¡g a mesÃ©lÃ©sbe, Ã©s elmondja, hogy Å‘ mit Ã©lt Ã¡t az alatt az egy hÃ³nap alatt)<p>

AmiÃ³ta Geralt elment... nem is tudom... rosszul Ã©rzem magam. TalÃ¡n nem kellett volna Ã-gy viselkednem, de utÃ¡lom, ha gyilkolnak. Saskia alig nÃ©z rÃ¡m, de amikor igen, akkor is lÃ¡tom a szemÃ©ben, hogy szomorÃº, de nem mÃ©rges rÃ¡m. A kicsinye pedig mindig elmenekÃ¼l elÅ‘lem, ahÃ¡nyszor csak felÃ© kÃ¶zelÃ-tek. AzÃ³ta alig mentem el a szigetrÅ‘l sÃ¡rkÃ¡nymentÃ©sre. Lehet, hogy meg kÃ©ne keresni Ã©s visszahÃ-vni. Hiszen neki kÃ¶szÃ¶nhetek mindent.

Egyszer csak kiÃ¡ltÃ¡sokra Ã©s fegyvercsÃ¶rÃ¶mpÃ¶lÃ©sre lettem figyelmes. Kimentem, hogy megnÃ©zzem mi az, de amit lÃ¡ttam, attÃ³l elÃ¡llt a lÃ©legzetem...

* * *

><p>(Geralt folytatja)<p>

MÃ¡r tÃ¶bb szÃ¡zan szÃ¡lltak partra, amikor elÅ‘szÃ¶r megindultak felÃ©m. ElÅ‘hÃºztam a kardom Ã©s a tÅ‘rÃ¶m, majd nekik rohantam. HiÃ¡ba voltak tÃºlerÅ‘ben, Ã-gy sem Ã©rtek semmit. Ãšgy tÅ±nt Berengar nem adott nekik rendes kikÃ©pzÃ©st. Harc kÃ¶zben megpillantottam ValkÃ¡t az egyik magaslaton, majd azt vettem Ã©szre, hogy a barlangbÃ³l folyamatosan Ã¶zÃ¶nlenek elÅ‘ a sÃ¡rkÃ¡nyok. Na most kezdÅ‘dÃ¶tt az igazi csata. Hullott a vÃ©r, az emberek Ã©s a repÃ¼lÅ‘ hÃ¼llÅ‘k. BÃ¡r nyerÃ©sre Ã¡lltunk Ã©s akÃ¡r mÃ©g egyedÃ¼l is legyÅ‘zhettem volna Å‘ket, megÃ©rkezett az Ã•rulÃ³.

- Geralt! Ã–reg barÃ¡tom! Ãšgy lÃ¡tom, hogy ismÃ©t talÃ¡lkozunk! Egy nagyszerÅ± ajÃ¡nlatot hozok neked! Mi lenne, ha mellÃ©m Ã¡llnÃ¡l Ã©s Ã©n megtennÃ©lek fÅ‘ kardforgatÃ³ mesternek. - ebbÅ‘l azt Ã¡llapÃ-tottam meg, hogy nincs ki normÃ¡lisan kÃ©pezze az Ã°joncokat Ã©s fÃ©l is tÅ‘lem, mert egyedÃ¼l is legyÅ‘ztem volna a hadseregÃ©t.

- Felejtsd el Berengar! Ã•rulÃ³ vagy! Ã‰s Ã©n inkÃ¡bb a nyakadba szÃºrom a kÃ©sem, minthogy letÃ©rdeljek elÅ‘tted!

- Ugyan mÃ¡r! Tudod hol voltam harminc Ã©vig? Elfoglaltam a kÃ¶rnyÃ©kÃ¼nkÃ¶n lÃ©vÅ‘ szigeteket, majd megkerestem azt a forrÃ¡st, ahonnan a mÃ¡gia szÃ¡rmazik. Olvastam rÃ³la, hogyha elÃ©g idÅ‘t tÃ¶ltÃ¼nk ott, akkor mindennÃ©l nagyobb erÅ‘t kapunk. Csakhogy ez az idÅ‘ harminc Ã©v volt! De most itt vagyok Ã©s senki sem Ã¡llÃ-that meg! - ezzel egy mÃ¡gikus lÃ¶vedÃ©ket lÅ‘tt felÃ©m, de Ã©n kÃ¶nnyen kivÃ©dtem a kardommal. - HÃ¡t persze! Neked kÃ¼lÃ¶nleges kardod van!

Egy Ã³rÃ¡n Ã¡t harcoltunk Ã©s alig sebeztÃ¼k meg egymÃ¡st, de mÃ¡r mindketten fÃ¡radtak voltunk. Viszont Ã©n vÃ©tettem az elsÅ‘ hibÃ¡t Ã©s ezzel lett vÃ©ge. KilÃ¶kkte a kardot a kezembÅ‘l, majd mÃ¡giÃ¡val egy sziklÃ¡hoz lÃ¶kÃ¶tt Ã©s egy erÅ‘s lÃ¶vedÃ©ket indÃ-tott felÃ©m. De nem sosem Ã©rt el hozzÃ¡m. Saskia beugrott elÃ©m Ã©s Ã-gy Å‘t talÃ¡lta el. Nagy seb keletkezett a mellkasÃ¡n.

NE! NE! NE! Ez nem lehet igaz! Odarohantam hozzÃ¡!

- Saskia! MiÃ©rt?! - kÃ¶rbenÃ©ztem. Berengar csak gonosz mosollyal figyelt, de nem tÃ¡madott. Megpillantottam a kicsit, aki sÃ-rt, de mÃ©rgesen nÃ©zett rÃ¡m, majd elrepÃ¼lt. Visszapillantottam a

sÃ¡rkÃ¡nyomra. EgymÃ¡s szemÃ©be nÃ©ztÃ¼nk, majd kinyitotta a szÃ¡jÃ¡t Ã©s lilÃ¡s fÃ©nnyel vilÃ¡gÃ-totta meg az arcom. Ez csak egy pÃ¡r pillanatig tartott, majd meghallottam egy nÅ‘i hangot.

- **KÃ¶szÃ¶nÃ¶m, hogy megmentettÃ©l, amikor bajban voltam! Ã‰s kÃ¶szÃ¶nÃ¶m, hogy megmentettÃ©l sok sÃ¡rkÃ¡nyt Ã©s hogy egyÃ¼tt lehettÃ¼nk! - **most jÃ¶ttem rÃ¡, hogy a sÃ¡rkÃ¡ny beszÃ©lt hozzÃ¡m. - **MostantÃ³l a lelkem egy rÃ©sze benned Ã©l. BÃ¡rmikor felÃ¶ltheted az alakomat Ã©s tudsz kommunikÃ¡lni mÃ¡s sÃ¡rkÃ¡nyokkal. Ne felejts el engem Ã©s vigyÃ¡zz a kicsire!**

**- **Ne Saskia ne halj meg! - valami eltÃ¶rt bennem. ElÅ‘kaptam egy kis Ã¼veget, amiben erÅ‘elszÃ-vÃ³ mÃ©reg volt. Ezt mÃ©g egyik Ã¡ldozatom ellen kÃ©szÃ-tettem, de vÃ©gÃ¼l nem volt rÃ¡ szÃ¼ksÃ©g. RÃ¡Ã¶ntÃ¶ttem a kardomra, majd kihasznÃ¡lva, hogy Berengar nem figyel, neki ugrottam Ã©s a hÃ¡tÃ¡ba dÃ¶ftem pengÃ©met. MeglepÅ‘dÃ¶tt, de nem halt bele, csak azonnal elkezdett gyengÃ¼lni Ã©s Ã¶sszeesett. De nem bÃ-rtam megÃ¶lni, mert nÃ©hÃ¡nyan nekem tÃ¡madtak hÃ¡tulrÃ³l Ã©s, amÃ-g Å‘ket elintÃ©ztem, addig az Ã•rulÃ³t elvittÃ©k Ã©s elmenekÃ¼ltek.

VisszasÃ©tÃ¡ltam a tÃ¡rsamhoz, aki mÃ©g mindig haldoklott. TalÃ¡n az lett volna a legjobb, ha megszabadÃ-tom szenvedÃ©seitÅ‘l, de nem voltam rÃ¡ kÃ©pes. Csak tÃ©rdeltem mellette Ã©s sÃ-rtam. Levettem a kÃ¶penyem Ã©s betakartam vele.

- Geralt! - hallottam meg mÃ¶gÃ¶ttem Valka hangjÃ¡t. Nem akartam, hogy Ã-gy lÃ¡sson Ã©s eszembe jutott, hogy azt mondtam neki, soha nem tÃ©rek vissza. Ã•gy csak felÃ¡lltam Ã©s rÃ¡ se nÃ©zve elindultam a kis hajÃ³mhoz, majd eltÅ±ntem.

* * *

><p>EzutÃ¡n Ã©veken keresztÃ¼l ismÃ©t orgyilkos feladatokat hajtottam vÃ©gre. De gyakoroltam a sÃ¡rkÃ¡nylÃ©tet is, Ã©s nÃ©ha elÃ©g hasznos volt. BÃ¡r titokban tartottam, mert mindenhol sÃ¡rkÃ¡nyirtÃ³ emberek Ã©ltek. Hibbanton sosem jÃ¡rtam. MegcsinÃ¡ltam a rejtett tÅ‘reimet Ã©s a mini nyÃ-lpuskÃ¡mat. KÃ¶rÃ¼lbelÃ¼l kÃ©t hete, Ã©ppen messze Ã©szakon voltam, amikor hallottam, hogy Berengar visszatÃ©rt. Ãšgy dÃ¶ntÃ¶ttem, hogy vÃ©get vetek ennek most mÃ¡r Ã©s vÃ©gleg megÃ¶lÃ¶m. AztÃ¡n most itt vagyok.<p>

* * *

><p>Nos? Mit gondoltok? Vajon Berengar elnyeri bÃ¼ntetÃ©sÃ©t? Ã‰s Hablaty hogy fog reagÃ¡lni a tÃ¶rtÃ©netre? A folytatÃ¡sbÃ³l megtudjÃ¡tok!

4. Vihar kÃ¶zeledik

Sziasztok!

SzeretnÃ©m megkÃ¶szÃ¶nni, hogy olvassÃ¡tok a sztorim, Ã©s kapok pozitÃ-v visszajelzÃ©seket. EbbÅ‘l a tÃ¶rtÃ©netbÅ‘l csak mÃ¡r csak pÃ¡r fejezet van hÃ¡tra, aztÃ¡n befejezem a GÃ¡lÃ©ros fanfic-em is. AbbÃ³l sincs mÃ¡r sok hÃ¡tra, de nem fogom annak vÃ©geztÃ©vel befejezni az Ã-rÃ¡st. A jÃ¶vÅ‘ben nÃ©ha Ã-rok egy-egy one-shot-ot is. UtÃ¡na szeretnÃ©k majd nÃ©hÃ¡ny crossovert is kÃ©szÃ-teni. TovÃ¡bbi jÃ³ olvasÃ¡st kÃ-vÃ¡nok mindenkinek!

* * *

><p>(Hablaty)<p>

NÃ©ma csend lett a teremben. KÃ¶rbenÃ©ztem. A nagyterem tele volt vikingekkel. Nem tudom, hogy mikor jÃ¶ttek, be, mert Geralt tÃ¶rtÃ©nete teljesen elvonta a figyelmem.

- Geralt! - az emlÃ-tett felÃ©m fordult. - Lehet hozzÃ¡d mÃ©g nÃ©hÃ¡ny kÃ©rdÃ©sem? Ã‰s anya hozzÃ¡d is van, de ezeket, valami nyugis helyen szeretnÃ©m feltenni. - Mind a harcos, mind Ã©desanyÃ¡m bÃ³lintott Ã©s elindultunk hazafelÃ©.

Otthon leÃ¼ltÃ¼nk az asztalhoz. Fogatlan pedig lefekÃ¼dt mellÃ©m, de Geralthoz is kÃ¶zel.

- SzÃ³val... Geralt... Te intÃ©zted el, hogy anyÃ¡t elvigyÃ©k a sÃ¡rkÃ¡nyok? - kezdtem ezzel a kÃ©rdÃ©ssel, Ã©s igyekeztem minÃ©l kevesebb Ã©rzelmet bele vinni.

- HÃ¡t... nem ez lenne rÃ¡ a pontos megfogalmazÃ¡s, hanem, mint mÃ¡r emlÃ-tettem felajÃ¡nlottam nÃ©hÃ¡ny sÃ¡rkÃ¡nynak, hogy ha akarnak, akkor nÃ©zzenek kÃ¶rÃ¼l a kÃ¶rnyezÅ‘ szigeteken Ã©s keressenek sÃ¡rkÃ¡nybarÃ¡t embereket, akiket szÃ-vesen fogadnÃ¡nak lovasuknak, majd hozzÃ¡k ide. Nem Ã©n dÃ¶ntÃ¶ttem el, hanem a sÃ¡rkÃ¡nyok.

- Fiam! IgazÃ¡bÃ³l Ã©n tÃ©nyleg gondolkoztam, hogy visszamenjek, de akkor Ãºgy gondoltam, hogy ez lesz a legjobb nektek. Lehet, hogy hiba volt, de ez mÃ¡r nem szÃ¡mÃ-t, ami tÃ¶rtÃ©nt megtÃ¶rtÃ©nt, azt pedig mÃ¡r elmesÃ©ltem, hogy hogyan "raboltak el". - prÃ³bÃ¡lta anya vÃ©deni Geraltot. ValÃ³szÃ-nÅ±leg Ãºgy Ã©rtelmezhettÃ©k, hogy Ã©n haragszom rÃ¡ emiatt, ami nem volt teljes mÃ©rtÃ©kben hazugsÃ¡g, de igazÃ¡bÃ³l megÃ©rtem, meg ha FelhÅ‘ugrÃ³ vÃ¡lasztotta ki Ã©desanyÃ¡mat, akkor ehhez nagyon kevÃ©s kÃ¶ze van Geraltnak.

- De anya! MiÃ©rt nem mondtad el ezt, akkor amikor elÅ‘szÃ¶r mesÃ©ltÃ©l a mÃºltadrÃ³l, Ã©s miÃ©rt hazudtad azt, hogy akkor lÃ¡ttÃ¡l elÅ‘szÃ¶r kÃ¶zelrÅ‘l Ã‰jfÃºriÃ¡t, mikor Fogatlant megnÃ©zted? Ã‰s miÃ©rt nem mesÃ©ltÃ©l sohasem GeraltrÃ³l? - ez a kÃ©rdÃ©s mÃ¡r sokkal jobban Ã©rdekelt.

- Annyira fÃ¡jdalmas emlÃ©k volt, hogy el akartam feledni teljesen Ã©s ezÃ©rt hazudtam neked is, de egyben magamnak is. Lehet, hogy ez hiba volt, de ezen mÃ¡r nem lehet vÃ¡ltoztatni. - el kellett fogadnom, hogy anyÃ¡mnak igaza van.

- Ã‰s most mi legyen? Berengar vissza fog jÃ¶nni? Lesz esÃ©lyÃ¼nk ellene? - jutott eszembe, hogy a gonosz hÃ³dÃ-tÃ³ mÃ©g Ã©l.

- ValÃ³szÃ-nÅ±leg egy hÃ©ten belÃ¼l visszajÃ¶n. TalÃ¡n az lenne a legjobb, ha Ã©n elmennÃ©k, Ã©s valÃ³szÃ-nÅ±leg utÃ¡nam jÃ¶nne. Akkor ti biztonsÃ¡gban lennÃ©tek, Ã©s pedig lerendezhetnÃ©m ezzel az Ã¡rulÃ³val a mÃºltat. - vÃ¡laszolta meg Geralt a kÃ©rdÃ©seimet. Nem gondoltam, hogy ez lenne a legjobb Ã¶tlet.

- Ne! Szerintem maradj itt velÃ¼nk, Ã©s egyÃ¼tt legyÅ‘zzÃ¼k Å‘ket! - szÃ³ltam fel hangosan. MielÅ‘tt mÃ©g a mesteri harcos reagÃ¡lhatott volna erre, belÃ© fojtottam a szÃ³t Ã©s mondtam tovÃ¡bb a magamÃ©t. - NÃ©zd! EgyedÃ¼l, lehet, hogy le tudnÃ¡d gyÅ‘zni, de ha elÅ‘tte egy

egÃ©sz hadsereget is meg kell Ã¶lnÃ¶d, Ã-gy mÃ¡r nem fair, ezÃ©rt mi lenne, ha mÃ-g te Berengarral harcolsz, addig mi, Hibbantiak feltartjuk a katonÃ¡it.

- Nem akarom azÃ©rt kockÃ¡ztatni a szigeted lakossÃ¡gÃ¡nak Ã©letÃ©t, mert a mÃºltban vÃ©tettem egy nagy hibÃ¡t. Ezt egyedÃ¼l kell megoldanom. - makacskodott Geralt, de erre mÃ¡r anyÃ¡m is beszÃ¡llt a vitÃ¡ba.

- Geralt! Ã‰n megÃ©rtelek, de ezt akkor sem hagyhatom! Nem kell mindent egyedÃ¼l csinÃ¡lnod! Hadd segÃ-tsÃ¼nk! EgyÃ¼tt tÃ¶bb esÃ©lyÃ¼nk van!

- Igaza van a HablatyÃ©knak! - szÃ³lalt meg Asztrid, aki eddig csak csendben hallgatta a beszÃ©lgetÃ©st.

* * *

><p>(narrÃ¡tor)<p>

A harcos pÃ¡r percig gondolkodott, mÃ©g meg nem hallott egy mÃ©ly hangot.

- Geralt! Amikor meglÃ¡ttalak tÃ©ged az anyÃ¡m teste mellett, akkor mÃ©g azt hittem, hogy miattad tÃ¶rtÃ©nt az egÃ©sz, de idÅ‘vel rÃ¡jÃ¶ttem, hogy nem a te hibÃ¡d volt! SzomorÃº voltam, Ã©s nem egyszer Ã¡lmodtam a rÃ©gi szÃ©p idÅ‘krÅ‘l, amikor mÃ©g egyÃ¼tt voltunk, egy csalÃ¡d voltunk. De most is azok vagyunk, csakÃºgy, mint ahogy Hablaty is mÃ¡r csalÃ¡dtag! SegÃ-tÃ¼nk egymÃ¡son! SzÃ³val ne makacskodjÃ¡l, vagy addig foglak nyaldosni, amÃ-g ide nem ragadsz Ã©s akkor tÃ©nyleg nem fogsz elmenni innen!

Az Ã‰jfÃºria szÃ¶vegÃ©n kÃ¶nnyek szÃ¶ktek Geralt szemÃ©be, utolsÃ³ mondatÃ¡n elmosolyodott. ValkÃ¡Ã©knak csak annyit mondott, hogy Fogatlan is mondott egy jÃ³ Ã©rvet.

- Na jÃ³, itt maradok! - mondta vÃ©gÃ¼l Geralt. - De fel kell kÃ©szÃ¼lnÃ¼nk! Nem tudom, hogy nÃ¡latok hogy van ez, nekem azt tanÃ-tottÃ¡k, hogy ilyenkor valami beszÃ©det kÃ©ne mondani, Ã©s mivel te vagy a fÅ‘nÃ¶k Hablaty, Ã-gy ez a te feladatod.

- Igazad van! - helyeselt Hibbant fÅ‘nÃ¶ke. - Anya! Asztrid! SegÃ-tsetek Ã¶sszeterelni az embereket a nagyterembe! Geralt, te pedig gyere velem, ugyanis neked is kell majd pÃ¡r szÃ³t mondanod! - adta ki az utasÃ-tÃ¡sokat Hablaty.

Geralt hallotta, ahogy Asztrid halkan megjegyzi, hogy "de sokat vÃ¡ltozott ez a fiÃº". KÃ-vÃ¡ncsi lett, hogy milyen lehetett Hablaty rÃ©gebben. Majd megkÃ©rdezi tÅ‘le, ha lesz rÃ¡ alkalma, gondolta.

Mindenki elindult a dolgÃ¡ra. Valka Ã©s Asztrid szÃ©tvÃ¡ltak, hogy gyorsabban vÃ©gezzenek, GeraltÃ©k pedig Fogatlannal egyÃ¼tt a Nagyterem felÃ© vettÃ©k az irÃ¡nyt. A harcos egÃ©sz Ãºton azon tÃ¶prengett, hogy mit fog majd mondani, de rÃ¡jÃ¶tt, hogy ezt nem lehet elÅ‘re kitalÃ¡lni, hanem ott helyben kell megfogalmaznia.

MiutÃ¡n mindenki megÃ©rkezett, hibbant sziget fÅ‘nÃ¶ke, Geralttal egyÃ¼tt fellÃ©pett egy emelvÃ©nyre Ã©s elkezdett beszÃ©lni.

- Vikingek! Az, aki pÃ¡r napja tÃ¡madott meg minket, azelÅ‘tt pedig az Ã•dÃ¡zokat gyÅ‘zte le, mÃ©g Ã©l Ã©s vissza fog tÃ©rni. Fel kell kÃ©szÃ¼lnÃ¼nk az Ã¶sszecsapÃ¡sra! Vannak sÃ¡rkÃ¡nyaink, erÅ‘s Ã©s jÃ³l kÃ©pzett harcosaink, Ã©s mi jobban ismerjÃ¼k ezt a szigetet, mint bÃ¡rki mÃ¡s! Viszont ennek az embernek hatalmas ereje van! De itt van velÃ¼nk egy hatalmas erejÅ± szÃ¶vetsÃ©ges, Geralt! Ã• fog segÃ-teni mind a felkÃ©szÃ¼lÃ©sben, mind az Ã¼tkÃ¶zetben! - ujjongÃ¡s fogadta a beszÃ©det, majd egy perc mÃºlva ismÃ©t csend lett a teremben.

- Az ellensÃ©gÃ¼nket Berengarnak hÃ-vjÃ¡k! Egy szigetrÅ‘l szÃ¡rmazunk, de Å‘ elÃ¡rult minket Ã©s Ã¡tvette a sziget fÃ¶lÃ¶tt az uralmat, majd miutÃ¡n hihetetlenÃ¼l nagy hatalomra tett szert, hÃ³dÃ-tani kezdett! Meg kell Ã¡llÃ-tanunk, de erre csak egyÃ¼tt vagyunk kÃ©pesek! Az elkÃ¶vetkezendÅ‘ napokban megprÃ³bÃ¡lok segÃ-teni a felkÃ©szÃ¼lÃ©sben ott ahol tudok! - mondta el Geralt is a beszÃ©dÃ©t, majd lelÃ©ptek az emelvÃ©nyrÅ‘l.

A vikingek mindig is harcias szellemÅ± emberek voltak, Ã©s bÃ¡r mÃ¡r bÃ©ke volt az mostani Ã©vekben (tÃ¶bbnyire), egy jÃ³ harc hallatÃ¡n nagyon fellelkesÃ¼ltek. Mindenki elindult a maga dolgÃ¡ra. Sokan mentek a fegyverraktÃ¡rhoz, a kovÃ¡csmÅ±helyhez, illetve az arÃ©nÃ¡hoz, hogy felszerelkezzenek Ã©s elkezdjenek edzeni.

HablatyÃ©k a hÃ¡zukhoz mentek. Geralt ezt nem bÃ¡nta, Ã³gyis akart beszÃ©lni Hibbant fÅ‘nÃ¶kÃ©vel. Ahogy leÃ¼ltek azonnal elÅ‘hozakodott a kÃ©rdÃ©seivel.

* * *

><p>(Geralt)<p>

- SzÃ³val... - kezdtem, majd egy rÃ¶vid csend kÃ¶vetkezett - te mindig is ilyen vezÃ©r alkat voltÃ¡l? MÃ¡r megbocsÃ¡ss, de hallottam, ahogy Asztrid csendben mondta, hogy sokat vÃ¡ltoztÃ¡l. KÃ-vÃ¡ncsi vagyok, hogy a sÃ¡rkÃ¡nybarÃ¡t nÅ‘ fia milyen volt rÃ©gebben, persze csak ha nem titok.

Hablaty nagyon meglepÅ‘dÃ¶tt ezen a kÃ©rdÃ©sen. VÃ©gÃ¼l elmondott neki mindent onnan kezdve, hogy Å‘ volt a falu szÃ©gyene, majd lelÅ‘tte Fogatlant, Ã¶sszebarÃ¡tkoztak, legyÅ‘ztÃ©k a VÃ¶rÃ¶s halÃ¡lt, mesÃ©lt AlvinrÃ³l Ã©s DagurrÃ³l. KalmÃ¡r JohannrÃ³l Ã©s mÃ¡s a kalandjairÃ³l, ami messze elvitte Å‘ket HibbantrÃ³l. BeszÃ©lt SÃ¡rkÃ¡nyvÃ©grÅ‘l is. Eszembe jutott, hogy korÃ¡bban mÃ¡r jÃ¡rtam azokon a szigeteken, ahol Å‘k is megfordultak, de az mÃ©g azelÅ‘tt volt, hogy Å‘k rÃ¡jÃ¶ttek volna a sÃ¡rkÃ¡nyokkal valÃ³ bÃ©kÃ©s egyÃ¼ttÃ©lÃ©s mÃ³djÃ¡ra. Elmondta az egy hÃ³nappal ezelÅ‘tti esemÃ©nyeket is, beszÃ¡molt DrÃ¡kÃ³ VÃ©rdung szÃ¶rnyÅ± tettjÃ©rÅ‘l.

Ã‰s csendben hallgattam a tÃ¶rtÃ©netet. Ãšgy tÅ±nik, hogy mindkettÅ‘nknek sok borzasztÃ³ dolgon kellett keresztÃ¼lmennie, Å‘ viszont rosszabbul jÃ¡r, hiszen Å‘ mÃ©g fiatal, nekem meg volt legalÃ¡bb hÃºsz boldog Ã©vem, de neki, ha hÃ¡rom. RemÃ©lem, hogy Berengar halÃ¡lÃ¡val vÃ©gleg bÃ©ke lesz itt is Ã©s mÃ¡shol is, ahol eddig az volt.

A tovÃ¡bbi napokon gyakoroltunk mindenfÃ©le szituÃ¡ciÃ³t. Az

embereknek elmondtam, hogy mire szÃ¡mÃ-thatnak, illetve ahol ezt meg tudtam csinÃ¡lni megmutattam nekik.

Valka elment. Azt mondta, hogy Ã¶sszegyÅ±jti a kÃ¶rnyÃ©k sÃ¡rkÃ¡nyait, Ã©s prÃ³bÃ¡l embereket is szerezni a harchoz. Ez valÃ³szÃ-nÅ±leg el fog tartani nÃ©hÃ¡ny napig, de bÃ-zom benne, hogy sikeres lesz a keresÃ©s.

Tudtam, hogy nincsen sok idÅ‘nk. LegutÃ³bb, amikor hosszabb idÅ‘re megÃ¡llÃ-tottam Berengart, az a mÃ©rgezett tÅ‘rÃ¶m volt, de most csak visszavonult valahova Ã°jraszervezÅ‘dni. FÃ©lÅ‘, hogy nÃ©hÃ¡ny nap mÃºlva ismÃ©t talÃ¡lkozunk, de az lesz majd az utolsÃ³, akÃ¡rhogyan is vÃ©gzÅ‘dik. mindent meg fogok tenni, hogy megÃ¶ljem. Nem fog senki sem megÃ¡llÃ-tani.

Azon mÃ©g nem is gondolkoztam, hogy mi lesz, ha sikerÃ¼l megÃ¶lnÃ¶m az Ã¡rulÃ³t. Lehet, hogy visszatÃ©rek IoniÃ¡ra Ã©s azt teszem, amire mesterem felhatalmazott, vagyis Ã¡tveszem a vÃ¡ros irÃ¡nyÃ-tÃ¡sÃ¡t. De ez nem biztos, Ã©s az sem, hogy Ã©letben maradok. Viszont, akkor nem igazÃ¡n lesz mÃ¡s, aki megÃ¡llÃ-tanÃ¡ ezt a hatalomÅ‘rÃ¼lt mÃ¡gust.

Ã‰jjel volt mÃ¡r, mikor az egyik sÃ¡rkÃ¡nylovas, aki felderÃ-tÃ©sre ment ki, berohant Hablaty hÃ¡zÃ¡ba, majd azt kiÃ¡ltozta, hogy kÃ¶zeledik. ElmondÃ¡sa alapjÃ¡n egy napon belÃ¼l Ã©rkezik meg Hibbantra. Valka mÃ©g egy ideig nem biztos hogy jÃ¶n, szÃ³val ki kell tartanunk. Azonnal elkezdtem a felkÃ©szÃ¼lÃ©st. Most is csinÃ¡ltam nÃ©hÃ¡ny mÃ©rgezett tÅ‘rt, mÃ©g hasznosak lesznek. MiutÃ¡n teljesen elkÃ©szÃ¼ltem, lefekÃ¼dtem pihenni egy kicsit. Hibbant fÅ‘nÃ¶ke pedig mindenkinek szÃ³lt, hogy hamarosan itt nagy harc lesz. De vajon ki fog nyerni?

Felkeltem. Kirohantam az egyik magaslatra. Vihar kÃ¶zeledik... mind felÃ¼lrÅ‘l, az Ã©grÅ‘l, mind a tengerrÅ‘l. Hamarosan elkezdÅ‘dik Ã©letem legfontosabb harca. AztÃ¡n mindennek vÃ©ge lesz, akÃ¡rki gyÅ‘zÃ¶n is...

* * *

><p>Tudom, hogy rÃ¶vid lett, de igyekszem befejezni ezt a tÃ¶rtÃ©netet. RemÃ©lem, hogy lesz idÅ‘m majd folytatni, csak sajnos sok minden dolgom van, de Ã©jjelente majd valahogy szakÃ-tok idÅ‘t az Ã-rÃ¡sra. Ha minden jÃ³l megy nyÃ¡r vÃ©gÃ©re be tudom fejezni ezt a sztorit, Ã©s mÃ©g a mÃ¡sikbÃ³l is lesz talÃ¡n fejezet. Addig is nÃ©zzÃ©tek a sorozatot, Ã©s Ã©lvezzÃ©tek a nyarat, mert mÃ¡r nem sok van belÅ‘le!

5. Az utolsÃ³

(NarrÃ¡tor)

Most valamivel kevesebben lehettek, mint elÅ‘zÅ‘ alkalommal, de Ã-gy is tÃ°lerÅ‘ben voltak. Geralt Ã©s Hablaty azt beszÃ©ltÃ©k, hogy a vikingek feltartjÃ¡k a katonÃ¡kat, mÃ-g az Ã¶reg harcos Berengarral kÃ¼zd. Geralt Ã°gy dÃ¶ntÃ¶tt, hogy nemcsak a tÅ‘rÃ©t, hanem kardjÃ¡t, rejtett kÃ©seit Ã©s nÃ©hÃ¡ny nyilat is megmÃ©rgez, de tart magÃ¡nÃ¡l egy tÅ‘rt, amit majd az ellensÃ©gen valÃ³ Ã¡tverekedÃ©shez fog hasznÃ¡lni.

Mivel nyÃ-lt terepen valÃ³szÃ-nÅ±leg a tÃºlerÅ‘ gyÅ‘zne, Ã-gy a sÃ¡rkÃ¡nylovasok Ã©pÃ-tettek kÃ¶vekbÅ‘l egy mestersÃ©ges falat, amin csak egy szÅ±k rÃ©sz volt, ahol maximum ketten fÃ©rtek Ã¡t, Ã-gy nÃ¶velve az esÃ©lyeket. Geralt tudta, hogy ez csak akkor vÃ¡lik be, ha Berengarnak nincs ostromgÃ©pe, mert a fal nem valami stabil, de elÃ©g tartÃ³s volt, hogy emberi erÅ‘vel ne lehessen megmozdÃ-tani egy kÃ¶vet sem.

MÃ¡r mindenki kÃ©sz volt, Ã©s feszengve vÃ¡rta a harcot. A csata elÅ‘tti csend nem volt jÃ³ hatÃ¡ssal Geralt gondolataira. Azon gondolkodott, hogy mi tÃ¶rtÃ©nne, ha veresÃ©get szenvedne Ã©s meghalna. Egy idÅ‘ utÃ¡n eszÃ©be jutott, hogy miken ment keresztÃ¼l, Ã©s erÅ‘sebben lÃ¡ngolt benne a bosszÃº tÃ¼ze. A sebesÃ¼lt Saskia teste. Nem bÃ-rta kiverni a fejÃ©bÅ‘l ezt a kÃ©pet, Ã©s ez adott neki valamennyi erÅ‘t. Egy ideig mÃ©g Ã¼lt ott a szobÃ¡jÃ¡ban teljesen felfegyverkezve.

Az ellensÃ©ges hajÃ³k a sziget mÃ¡sik oldalÃ¡n Ã¡lltak meg Ã©s hamarosan katonÃ¡k szÃ¡zai rohantak a falu felÃ©. Mire az ellensÃ©g elÃ©rte a mestersÃ©ges falat, addigra Geralt is kint termett Ã©s belevetette magÃ¡t a harcosok kÃ¶zÃ©. EkÃ¶zben Hablaty Ã©s a tÃ¶bbi sÃ¡rkÃ¡nylovas repÃ¼lÅ‘ hÃ¼llÅ‘ik hÃ¡tÃ¡n lÃ¶vÃ¶ldÃ¶ztek, figyelve arra, hogy egy barÃ¡tot se talÃ¡ljanak el.

Geralt csak futott Ã©s kÃ¶zben folyamatosan hÃ¡rÃ-totta kis tÅ‘rÃ©vel a felÃ© Ã©rkezÅ‘ csapÃ¡sokat, majd egy Ã¼gyes mozdulattal megÃ¶lte, vagy csak fÃ©lrelÃ¶kte ellenfelÃ©t. BÃ¡r eleinte lassan haladt, az ellensÃ©ges katonÃ¡k hamar rÃ¡jÃ¶ttek, hogy semmi esÃ©lyÃ¼k ellene, Ã-gy egy idÅ‘ utÃ¡n a legtÃ¶bben kikerÃ¼ltÃ©k, csak pÃ¡r bÃ¡tor rontott neki. Ahogy kikerÃ¼lt az emberek tÃ¶megÃ©bÅ‘l Ã©szrevette a fÅ‘ cÃ©lpontjÃ¡t. KÃ¶rÃ¼lÃ¶tte tÃ-z jobban felfegyverzett harcos volt. Ezek mind Ioniai felszerelÃ©st hordtak Ã©s valÃ³szÃ-nÅ±leg onnan is szÃ¡rmaztak. Geralt gondolta, hogy ezeket nem kÃ©peztÃ©k ki, de fÃ¡jt a szÃ-ve megÃ¶lni Å‘ket. Berengar gonoszan mosolygott, majd megszÃ³lalt.

- Ã œdvÃ¶zÃ¶llek ismÃ©t rÃ©gi barÃ¡tom! IgazÃ¡n kÃ¼lÃ¶nlegesnek Ã©rezheted magad, hiszen azok utÃ¡n, hogy annyiszor keresztbe tettÃ©l nekem, Ã©n mÃ©g most is felajÃ¡nlom, hogy csatlakozz hozzÃ¡nk. - ez a hangnem... ha valami gyengeelmÃ©jÅ±nek mondanÃ¡ Ã-gy ezt a mondatot, az biztos bedÅ‘lne neki, de Geralt nem volt ilyen. Berengar tovÃ¡bb folytatta. - SÅ‘t nem csak megbocsÃ¡jtok neked, hanem kinevezlek birodalmam fÅ‘ kardforgatÃ³ mesterÃ©vÃ©, Ã©s te kÃ©pezhetnÃ©d az Ãºjoncokat.

- Nem fogom kikÃ©pezni a katonÃ¡idat, hogy azokkal hÃ³dÃ-tsd meg a vilÃ¡got. InkÃ¡bb halok meg itt, de viszlek magammal! - Berengar arcÃ¡rÃ³l lefagyott a mosoly, Ã©s a dÃ¼h vette Ã¡t a helyÃ©t.

- HÃ¡t jÃ³! - mondta hangosan Ã©s fÃ©lelmetes hangon. - FiÃºk! IntÃ©zzÃ©tek el.

Ã‰pphogy kimondta a mondatot, Geralt elÅ‘reugrott, majd tÅ‘rÃ©t az egyik ioniai fejÃ©be szÃºrta. De nem Ã¡llt meg. Azzal a lendÃ¼lettel kihÃºzta a fegyvert, Ã©s helyÃ©n elkezdett spriccelni a vÃ©r. A fÃ©rfi azonnal meghalt. A tÃ¶bbiek mÃ©g nem is tudtÃ¡k rendesen lereagÃ¡lni, de mÃ¡r a mÃ¡sodik katona is kapott egy szÃºrÃ¡st. A tÃ¶bbieket mÃ¡r nehezebben intÃ©zte el, mivel nem tartott sokÃ¡ig a meglepetÃ©s, amit okozott nekik. Eleinte mÃ©g elszÃ¡ntsÃ¡got lÃ¡tott a szemÃ¼kben, de az utolsÃ³ hÃ¡romÃ©ban csak fÃ©lelmet lehetett

felfedezni.

- BocsÃ¡ssatok meg nekem, Ã©s nyugodjatok bÃ©kÃ©ben. - suttogta, miutÃ¡n minddel vÃ©gzett.

- Most te jÃ¶ssz Berengar! - Ã¼vÃ¶ltÃ¶tte mennydÃ¶rgÅ‘ hangon. - BizonyÃ-tsd be, hogy jobb vagy nÃ¡lam! Ne a katonÃ¡id mÃ¶gÃ© bÃºjj el!

Az emlÃ-tett mÃ¡gus dÃ¼hÃ¶s arckifejezÃ©ssel vÃ¡laszolt. - HÃ¡t jÃ³! ElÃ©g a kedvessÃ©gbÅ‘l! Adtam neked lehetÅ‘sÃ©get, de elutasÃ-tottad! Most vÃ©ged van barÃ¡tom!

Egy nagyobb tisztÃ¡sra mentek. NÃ©ma megegyezÃ©ssel Ãºgy Ã¡lltak fel, mint rÃ©gen, amikor csak gyakorlÃ¡sbÃ³l harcoltak. De ez most halÃ¡lig tartott, mÃ-g anno komolyabb sÃ©rÃ¼lÃ©sig, vagy, amÃ-g az egyik fel nem adta. Geralt bal kezÃ©ben kardjÃ¡t fogta, jobbjÃ¡n lÃ¶vÃ©sre kÃ©szen Ã¡llt a nyÃ-lpuskÃ¡ja. De a tÃ¶bbi fegyvere is kÃ¶nnyen elÃ©rhetÅ‘ helyen volt. Berengarnal csak egy hosszabb tÅ‘r volt, Å‘ tÃ¶bbnyire a varÃ¡zslathoz folyamodott. BÃ¡r Geraltnak elÃ©g lenne egy kis mÃ©rget juttatni ellensÃ©ge szervezetÃ©be, sejtette, hogy az Ã¡rulÃ³nak is van pÃ¡r trÃ¼kkje, hogy megtÃ©vessze, illetve legyengÃ-tse.

PÃ¡r percig csak egymÃ¡ssal szemben Ã¡lltak, majd Berengar tÃ¡madott elÅ‘szÃ¶r egy kis mÃ¡gikus lÃ¶vedÃ©kkel. Geralt ezt kÃ¶nnyen hÃ¡rÃ-totta kardjÃ¡val, azzal a karddal, amit mÃ©g mesterÃ©tÅ‘l kapott. Ez a fegyver kibÃ-rta a legtÃ¶bb varÃ¡zslatot. Geralt megprÃ³bÃ¡lt kÃ¶zel menni ellenfelÃ©hez, de az egy lÃ¶kÃ©shullÃ¡mmal visszakÃ¼ldte. EzutÃ¡n a nyilakkal prÃ³bÃ¡lkozott, de egy lÃ¡thatatlan pajzson lepattantak a lÃ¶vedÃ©kek.

A kardforgatÃ³ mesternek elÅ‘jÃ¶ttek az emlÃ©kek a rÃ©gi szÃ©p idÅ‘krÅ‘l, amikor gyakorlÃ¡sbÃ³l harcoltak. Amikor rÃ¶vid volt egy kÃ¼zdelem, mert kardpÃ¡rbajban Å‘, mÃ-g mÃ¡giÃ¡ban Berengar nyert. EszÃ©be jutott, hogy megkÃ©rdezte mesterÃ©t, hogy mi Ã©rtelme neki is elsajÃ¡tÃ-tani a varÃ¡zslÃ¡st, Ã©s az a vÃ¡laszt kapta, hogy hasznos lehet, ha ismeri legalÃ¡bb az alapjait. BÃ¡r egÃ©sz Ã©letÃ©ben nem kellett hasznÃ¡lnia Ã©les helyzetben, de sosem felejtette el ezeket az kisebb bÅ±vigÃ©ket.

Egyik alkalommal az Ã¡rulÃ³ egy Ã©gbÅ‘l kÃ¼ldÃ¶tt villÃ¡mmal prÃ³bÃ¡lta meg elkÃ¡bÃ-tani, vagy megÃ¶lni rÃ©gi barÃ¡tjÃ¡t, am nagy szerencsÃ©je volt a harcosnak, mert Ã©pp olyan Ã¡llÃ¡sban volt, hogy kardjÃ¡t a feje fÃ¶lÃ¶tt tartotta, Ã-gy az elnyelte a hatalmas energiÃ¡t. Ezek utÃ¡n kÃ¼lÃ¶nfÃ©le tÃ-pusÃº varÃ¡zslatokkal prÃ³bÃ¡lkozott. TÅ±z, fÃ¶ldrengÃ©s, egy kÃ¡prÃ¡zat megidÃ©zÃ©se. Ez a kÃ¡prÃ¡zat igazÃ¡bÃ³l egy figyelemelterelÅ‘ eszkÃ¶z volt, ugyanis Ionia nagymesterÃ©t Ã¡brÃ¡zolta, de a kardforgatÃ³ Ã¡tlÃ¡tott a trÃ¼kkÃ¶n, Ã-gy ez a prÃ³ba is kudarcba fulladt. Berengar egyre kÃ©tsÃ©gbeesettebben kÃ¼zdÃ¶tt, mert lassan kifogyott az ÃºjdonsÃ¡gokbÃ³l.

Geraltnak nem sok lehetÅ‘sÃ©ge volt a tÃ¡madÃ¡sra. Karddal vagy tÅ‘rrel nekirohan, de mindig visszalÃ¶kte, nyÃ-lpuska dobÃ³tÅ‘r, de a lÃ¡thatatlan pajzsrÃ³l lepattantak. Egy idÅ‘ utÃ¡n mÃ¡r csak magukat ismÃ©teltÃ©k remÃ©lve, hogy a mÃ¡sik egy hibÃ¡t vÃ©t.

Ã“rÃ¡kon Ã¡t harcoltak, de egyikÃ¼k sem tudta megÃ©rinteni a mÃ¡sikat. Geralt csak egyszer tudott kÃ¶zel jutni Berengarhoz, de az

Ã¡rulÃ³ a tÅ‘rÃ©vel hÃ¡rÃ-totta a csapÃ¡sokat, mielÅ‘tt visszalÃ¶kte. EzutÃ¡n ismÃ©t nyilak Ã©s mÃ¡gikus lÃ¶vedÃ©kek repkedtek, Ã©s hol egy lÃ¡thatatlan falba Ã¼tkÃ¶ztek, hogy karddal tÃ©rÃ-tettÃ©k el.

Mindketten fÃ¡radtak voltak. ErÅ‘sen zihÃ¡ltak. Geralt egy utolsÃ³ erÅ‘vÃ©tellel rÃ¡rontott ellensÃ©gÃ©re, aki tÃºl fÃ¡radtnak bizonyult, hogy visszakÃ¼ldje, de fegyverÃ©vel hÃ¡rÃ-tott. A kardforgatÃ³ azonban gyorsan elÅ‘kapta tÅ‘rÃ©t, Ã©s oldalba dÃ¶fte az Ã¡rulÃ³t. A mÃ©reg gyorsan elkezdett hatni. Berengar mÃ¡sodpercek alatt legyengÃ¼lt, de elmormogott egy utolsÃ³ varÃ¡zsigÃ©t, mielÅ‘tt Geralt a mellÃ©be dÃ¶fhette volna a kardjÃ¡t. EzutÃ¡n a hatalmas mÃ¡gus Ã¶sszeesett, de a harcos elkapta, Ã©s a kezÃ©ben tartott a testet, amibÅ‘l lassan kihunyt az Ã©let.

- SajnÃ¡lom, hogy Ã-gy kellett vÃ©gzÅ‘dnie... - Geralt nagyon halkan mondta ki ezeket a szavakat. Szeme kÃ¶nnyezett. AkÃ¡rmennyi fÃ¡jdalmat is okozott neki Berengar, mÃ©gis csak a barÃ¡tja volt, akit szeretett. _Ãšgy tÅ±nik a sors azt akarja, hogy mindenki meghaljon, aki a szÃ-vemhez kÃ¶zel Ã¡ll. De most, hogy vÃ©ge mindennek, mihez kezdjek?_ Ezekkel a gondolatokkal Ã¡llt fel Ã©s kÃ¶rÃ¼lnÃ©zett. MeglepetÃ©sÃ©re az a lÃ¡tvÃ¡ny fogadta, hogy a vikingek, Ã©s az emberek, akikkel harcoltak, most egyÃ¼tt segÃ-tenek a sebesÃ¼lteken, Ã©s vonszoljÃ¡k el a halottakat, mikÃ¶zben jÃ³kat beszÃ©lgetnek. A sÃ¡rkÃ¡nylovasok is segÃ-tettek, ahol tudtak. Hablatyot pillantotta meg, ahogy Fogatlanon felÃ©je kÃ¶zeledik. Intett neki Ã©s indult volna el, amikor egy robbanÃ¡st hallott, majd elesett Ã©s elÃ¡jult.

* * *

><p>Egy hibbanti viking felÃ©rt tÃ¶bb tÃ-z harcossal. IdÅ‘vel kiderÃ¼lt, hogy ellensÃ©geik nem voltak kikÃ©pezve, csak hirtelen kaptak egy fegyver Ã©s kÃ¼ldtÃ©k Å‘ket csatÃ¡zni. Sokan mondtÃ¡k a vikingeknek, hogy sajnÃ¡ljÃ¡k, mielÅ‘tt meghaltak volna. Amikor mindenki lÃ¡tta, hogy Geralt halÃ¡los csapÃ¡st mÃ©r Berengarra a tÃ¡madÃ³k eldobtÃ¡k fegyvereiket, Ã©s kegyelemÃ©rt kÃ¶nyÃ¶rÃ¶gtek. A sÃ¡rkÃ¡nylovasok mindenkinek elmondtÃ¡k, hogy bÃ¡r ellensÃ©gek voltak, de ez kÃ©nyszerÃ-tett harc volt, Ã©s ezutÃ¡n elkezdtÃ©k egyÃ¼tt megtisztÃ-tani a csatateret. Ekkor Hablaty Ã©pp Geralt felÃ© repÃ¼lt, Ã©s mÃ¡r kÃ¶zel volt hozzÃ¡, mikor egy nagy robbanÃ¡s tÃ¶rtÃ©nt. Fogatlant csak kicsit lÃ¶kte hÃ¡tra, de a harcos elesett Ã©s vagy elÃ¡jult, vagy amitÅ‘l Hablaty nagyon fÃ©lt belehalt. Az Ã‰jfÃºrai felkapta a testet Ã©s elrepÃ¼lt vele a tÃ¶rzsfÅ‘ hÃ¡zÃ¡hoz, ahol abba az Ã¡gyba fektettÃ©k, amiben aludt azÃ³ta, amiÃ³ta idejÃ¶tt.<p>

Gothi megvizsgÃ¡lta, Ã©s azt mondta (vagyis nem mondta, hanem Ã-rta), hogy Ã©l, de lehet, hogy eltelik pÃ¡r nap mire felÃ©bred. A sÃ¡rkÃ¡nylovasok valamennyire megnyugodtak. Este a vikingek Ã©s nÃ©hÃ¡ny mÃ¡s szigetekrÅ‘l szÃ¡rmazÃ³ ember a nagyteremben Ã¼nnepelte meg a gonosz hÃ³dÃ-tÃ³ halÃ¡lÃ¡t, bÃ¡r a legtÃ¶bb ember mÃ¡r elindult otthona felÃ©.

* * *

><p>Geralt felÃ©bredt valamikor, de nem tudta mennyi idÅ‘ telt el a csata Ã³ta. Azt sem tudta mi tÃ¶rtÃ©nt pontosan. Hablaty Ã©s Fogatlan ott volt a szobÃ¡ban miÃ³ta odavittÃ©k eszmÃ©letlen testÃ©t.<p>

- Mennyi ideje vagyok itt? Mi tÃ¶rtÃ©nt? - kÃ©rdezte Geralt fÃ¡radtam, Ã©s szomorÃº hangvÃ©tellel. Hablaty gyorsan elmondta, hogy mi tÃ¶rtÃ©nt, illetve, hogy kÃ©t Ã³rÃ¡ja fekszik itt.

A harcos kiment a hÃ¡zbÃ³l. Pont akkor Ã©rkezett meg a tÃ¶bbi sÃ¡rkÃ¡nylovas, akik a tÃ¶bbiekkel egy mulattak.

- Ez a harc eszmÃ©letlenÃ¼l jÃ³ volt! Ã‰s mi gyÅ‘ztÃ¼nk! - kiÃ¡ltotta TakonypÃ³ ikrek vigyorogtak Ã©s bÃ³logattak. - Mondjuk ez termÃ©szetes! Egy ilyen nagy harcossal, mint Ã©n... hÃ¡t semmi esÃ©lyÃ¼k nem volt!

- Mit lehet Ã¼nnepelni a halÃ¡lon? - tette fel a kÃ©rdÃ©st a kardforgatÃ³. HangjÃ¡bÃ³l kihallatszott a depressziÃ³ Ã©s a magÃ¡ny.

- Mi az, hogy mit? - TakonypÃ³c olyan hangnemben mondta ezt, mintha egy hÃ¼lyÃ©vel kommunikÃ¡lna. - HÃ¡t, hogy nem mi haltunk meg, hanem ellensÃ©geinket Ã¶ltÃ¼k meg!

Hablaty Ã©ppen le akarta szÃ³lni a nagykÃ©pÅ± sÃ¡rkÃ¡nylovast, de Geralt egy intÃ©ssel belÃ© fojtotta a szÃ³t. BÃ¡r azÃ©rt a SzÃ¶rnyennagy rÃ©msÃ©g lovasa kapott egy nagy Ã¼tÃ©st AsztridtÃ³l.

- Lehet, hogy a te szemedben ellensÃ©gek voltak, - mondta Geralt rÃ©misztÅ‘ nyugodtsÃ¡ggal. - de az Ã©n szememben csak Ã¡rtatlan emberek, akiket kÃ©nyszerÃ-tettek. Ã‰s ki tudja, hogy hÃ¡ny Ioniai volt, aki lehet, hogy annak az embernek volt a fia, akit Ã©n testvÃ©remnek hÃ-vtam.

Nemcsak TakonypÃ³c, de KÅ‘fej Ã©s Fafej arcÃ¡rÃ³l is eltÅ±nt a vigyor Ã©s a jÃ³kedv minden formÃ¡ja.

- BocsÃ¡natot kÃ©rek! - mondta Hablaty remÃ©lve, hogy javÃ-t a helyzeten.

- MiÃ©rt? - a harcos hangjÃ¡ba vÃ©gre kerÃ¼lt valami minimÃ¡lis Ã©rzelem is. - Te mondtad ki ezeket a szavakat tÃ¡n? Vagy mert valaki mÃ¡skÃ©pp lÃ¡tja a dolgokat? - nagyot sÃ³hajtott. - Azt hiszem a legjobb lesz, ha elmegyek innen. Mindenkinek jobb lesz Ã-gy. Ã‰n csak vonzom a halÃ¡lt Ã©s a pusztulÃ¡st. - azzal elindult a kikÃ¶tÅ‘hÃ¶z.

* * *

><p>A vikingek csak nÃ©mÃ¡n Ã¡lltak, Ã©s figyeltÃ©k a tÃ¡volodÃ³ alakot. MÃ¡r elÃ©g messze jÃ¡rt, hogy ne hallja meg, ahogy Valka megÃ©rkezik. De nem egyedÃ¼l jÃ¶tt. A lovasok nagy meglepetÃ©sÃ©re egy Ã‰jfÃºria is volt vele.<p>

- Anya! - kiÃ¡ltotta Hibbant fÅ‘nÃ¶ke. - Te talÃ¡ltÃ¡l egy mÃ¡sik Ã‰jfÃºriÃ¡t?! HÃ¡t ez hihetetlen! - lÃ¡tta, hogy Fogatlan odarohan a mÃ¡sik sÃ¡rkÃ¡nyhoz, majd Ã¶sszeÃ¶lelkeznek. MindkettejÃ¼knek folyt a kÃ¶nnye.

- Å• nem akÃ¡rki! - mondta Valka. - Å• Saskia! - mindenkinek elÃ¡llt a lÃ©legzete.

- Ez lehetetlen! - kiÃ¡ltotta Hibbant fÅ‘nÃ¶ke nÃ©hÃ¡ny perc utÃ¡n. - Hogyan? Biztos vagy benne?

- Teljes mÃ©rtÃ©kben. IgazÃ¡bÃ³l Å‘ talÃ¡lt meg engem Ã©s nem Ã©n Å‘t. De mint lÃ¡thatod Fogatlan is felismerte. - kÃ¶rbenÃ©zett. - Hol van Geralt? - Saskia hirtelen felÃ©jÃ¼k fordÃ-totta a fejÃ©t. - Ã‰s mi tÃ¶rtÃ©nt itt?

A sÃ¡rkÃ¡nylovasok elmesÃ©ltÃ©k a harcot, Ã©s azzal fejeztÃ©k be, hogy az emlÃ-tett harcos most Ã©ppen Ã³ton van a kikÃ¶tÅ‘ felÃ©, hogy elmenjen. - Gyorsan utol kell Ã©rjÃ¼k. Ha eltÅ±nik, ki tudja, hogy mikor talÃ¡ljuk meg, ha megleljÃ¼k egyÃ¡ltalÃ¡n! - mondta Valka, majd mindannyian a partra indultak.

EkÃ¶zben egy ember lÃ©pkedett lassan a hajÃ³k felÃ©. Ãšgy gondolta, hogy megprÃ³bÃ¡l egyet elkÃ¶tni. BÃ¡r itt jÃ³val nehezebb a dolga, hiszen most vilÃ¡gos van, Ã©s sokkal tÃ¶bben vannak a kikÃ¶tÅ‘ben, Ã©s ki tudja, hogy hÃ¡nyan figyelik a magaslatokrÃ³l, ahol akÃ¡r egy jelzÅ‘kÃ¼rt is lehet. Mindenesetre nem tÃ¡ntorÃ-totta el semmilyen gondolat, attÃ³l, hogy eltÅ±njÃ¶n innen. FÃ©lt, hogyha tovÃ¡bb marad, valami rossz fog bekÃ¶vetkezni, amibe valaki akÃ¡r bele is hallhat. LeginkÃ¡bb ValkÃ¡t Ã©s Fogatlant fÃ©ltette, hiszen Å‘k Ã¡lltak a legkÃ¶zelebb hozzÃ¡.

Hirtelen meghallotta, hogy sÃ¡rkÃ¡nyok kÃ¶zelednek felÃ©. Nem fordult meg, nem Ã¡llt meg Ã©s nem is gyorsÃ-tott a lÃ©ptein. Viszont legbelÃ¼l Ã©rzett valami furcsÃ¡t. Mintha valamivel tÃ¶bb lenne, mintha mÃ¡r nem lenne olyan egyedÃ¼l. KÃ-vÃ¡ncsi lett Ã©s hÃ¡tranÃ©zett. Ã‰pp akkor szÃ¡lltak le a sÃ¡rkÃ¡nyok, viszont Geralt eggyel tÃ¶bbet lÃ¡tott, mint amennyire emlÃ©kezett. MÃ©gpedig az Ã‰jfÃ³ria fajbÃ³l volt tÃ¶bb. ElÅ‘szÃ¶r nem ismerte fÃ¶l, de meghallott egy kellemes nÅ‘i hangot.

- **Geralt! HÃ¡t vÃ©gre megtalÃ¡ltalak! Annyira Ã¶rÃ¼lÃ¶k neked! Ã‰s annyira sajnÃ¡lom! - **ezt a hangot mÃ¡r hallotta egyszer.

- Sas... Saskia? - nyÃ¶gte ki nagy nehezen, mikÃ¶zben elkezdett kÃ¶nnyezni. Odarohant hozzÃ¡ Ã©s Ã¡tÃ¶lelte a sÃ¡rkÃ¡nyt. - Annyira hiÃ¡nyoztÃ¡l! Olyan magÃ¡nyos voltam nÃ©lkÃ¼led! MÃ¡r-mÃ¡r a sajÃ¡t halÃ¡lomat kÃ-vÃ¡ntam remÃ©nykedve, hogy van valami a halÃ¡l utÃ¡n Ã©s egyÃ¼tt lehetÃ¼nk! De mond csak! Mit sajnÃ¡lsz? Nekem kÃ©ne bocsÃ¡natot kÃ©rnem, amiÃ©rt otthagytalak.

- **AzÃ©rt, mert elfeledtelek az idÅ‘k sorÃ¡n. Ahogy keresgÃ©ltem Ã©vekig, leginkÃ¡bb a fiamat akartam megtalÃ¡lni. Azok utÃ¡n, amit Ã©rtem tettÃ©l! VÃ©gtÃ©re is, ha te nem voltÃ¡l volna ott, Ã©s nem szabadÃ-tottÃ¡l volna ki mÃ©g sok Ã©vvel ezelÅ‘tt... Ã¡hh, ne a mÃ³lton rÃ¡gÃ³djunk, hiszen itt vagyunk mindannyian!**

Geralt bÃ³lintott. - De hogyan Ã©lted tÃ³l? Ã‰s hogyhogy nem maradtÃ¡l ValkÃ¡val?

- Tudod... - szÃ³lalt meg az emlÃ-tett szemÃ©ly Saskia mÃ¶gÃ¶tt - amikor a haldoklÃ³ testÃ©re rÃ¡terÃ-tetted a kÃ¶penyedet, majd elmentÃ©l, Ã©n valamelyik rejtett zsebÃ©ben talÃ¡ltam gyÃ³gynÃ¶vÃ©nyt. Nem voltam biztos benne, hogy jÃ³ lesz a sÃ©rÃ¼lÃ©sre. AztÃ¡n el kellett mennem, mert mÃ¡s sebesÃ¼lt is volt. Majd mikor a sÃ¡rkÃ¡nyok elvittÃ©k a halottakat, Ã©n mÃ¡r nem talÃ¡ltam meg az Ã‰jfÃ³ria testÃ©t ezÃ©rt gondoltam, hogy meghalt Ã©s Å‘t is elvittÃ©k.

- **IgazÃ¡bÃ³l az tÃ¶rtÃ©nt, hogy a nÃ¶vÃ©ny gyorsan hatott, Ã©n

pedig hamar talpra szÃ¶kkentem, majd elrepÃ¼ltem. Mivel a szemem sarkÃ¡bÃ³l lÃ¡ttam, hogy a kicsinyem, akit ez az ember - **biccentett Hablaty fele - **Fogatlannak nevezett el, elrepÃ¼lt, Ã-gy Ãºgy gondoltam, hogy utÃ¡namegyek Ã©s megkeresem. Az volt a tervem, hogy megtalÃ¡lom mindkettÅ‘tÃ¶ket, Ã©s aztÃ¡n visszatÃ©rÃ¼nk a fÃ©szekhez, vagy akÃ¡r mehetnÃ©nk bÃ¡rhova. De sosem leltem meg a nyomotokat, csak most pont erre repÃ¼ltem Ã©s mÃ©g mindig keresgÃ©ltem, amikor megpillantottam ValkÃ¡t. - **mesÃ©lte el Geralt sÃ¡rkÃ¡nya a sajÃ¡t szemszÃ¶gÃ©t.

Mivel csak a harcos Ã©rtette meg, Ã-gy elmesÃ©lte a tÃ¶bbieknek is, hogy mit mondott Fogatlan anyja.

* * *

><p>Most mÃ¡r Ãºjra egyÃ¼tt voltak. HablatyÃ©k megkÃ©rtÃ©k Geraltot, hogy maradjon itt Hibbanton. A tapasztalata, Ã©s kÃ©pessÃ©gei mÃ©g jÃ³l jÃ¶nnek, Ã©s hÃ¡t Fogatlan is legyen a sajÃ¡t csalÃ¡djÃ¡val. Geralt kis gondolkodÃ¡s utÃ¡n elfogadta az ajÃ¡nlatot.<p>

teltek a napok. Minden bizonyÃ-tÃ©k eltÅ±nt, ami csatÃ¡ra utalna. Ãšj fÃ¡kat Ã¼ltettek oda, ahol elpusztult az erdÅ‘rÃ©sz. Hibbant fÅ‘nÃ¶ke Ã©s a tÃ¶bbi sÃ¡rkÃ¡nylovas tovÃ¡bbi Ã©rdekessÃ©geket tudott meg a sÃ¡rkÃ¡nyokrÃ³l, bÃ¡r Geralt leginkÃ¡bb az Ã‰jfÃºriÃ¡krÃ³l mesÃ©lt, de kiderÃ¼lt, hogy az Ã¶sszes sÃ¡rkÃ¡nyfajrÃ³l rengeteget tud. VÃ©gtÃ©re is rengeteget Ã©lt kÃ¶ztÃ¼k, Ã©s elmondÃ¡sa alapjÃ¡n a hosszÃº utazÃ¡sai sorÃ¡n is rengeteg fajjal talÃ¡lkozott.

Egyik Ã©jjel azonban a kardforgatÃ³ Ã¡lmÃ¡ban megjelent rÃ©gi mestere, Ã©s arra kÃ©rte, hogy utazzon IoniÃ¡ba, Ã©s lÃ¡togassa meg a hÃ¡zÃ¡t.

MÃ¡snap reggel mÃ¡r indult is. BeszÃ¡molt mindenkinek az Ã¡lomrÃ³l, majd felÃ¼lt a sÃ¡rkÃ¡nyÃ¡ra Ã©s elrepÃ¼lt. HajÃ³val talÃ¡n hetekig is eltartott volna az Ãºt, de sÃ¡rkÃ¡nyhÃ¡ton csak pÃ¡r nap volt. Amikor odaÃ©rt szÃ¶rnyÅ± lÃ¡tvÃ¡ny fogadta. Az egÃ©sz vÃ¡rost leromboltÃ¡k. Rengeteg halott test volt. Meg lehetett Ã¡llapÃ-tani, hogy ez azutÃ¡n tÃ¶rtÃ©nt, miutÃ¡n Geralt elszÃ¶kÃ¶tt a szigetrÅ‘l. Ezek azok voltak, akik nem akartak behÃ³dolni Berengarnak.

KÃ¶nnyes szemmel ment el egÃ©szen mestere otthonÃ¡ig. Mikor belÃ©pett Ã©s kÃ¶rbenÃ©zett meglÃ¡tta tanÃ-tÃ³ja holttestÃ©t, Ã©s kÃ¶rÃ¼lÃ¶tte jÃ³ sok halottat. At Ã¶reg nem adta kÃ¶nnyen magÃ¡t. De mÃ¡r az utcÃ¡kon is lÃ¡tta, hogy rengetegen Ã¡tpÃ¡rtoltak az Ã¡rulÃ³ mÃ¡gushoz, bÃ¡r leginkÃ¡bb olyanok voltak, akik a kikÃ©pzÃ©snek csak a kezdetÃ©n Ã¡lltak.

Egy papÃ-rt lÃ¡tott meg mesterÃ©nek teste mellett. Felvette Ã©s olvasni kezdte a szÃ¶veget rajta.

Geralt!

_RemÃ©lem, hogy te olvasod ezeket a sorokat! Csak azt akarom mondani, hogy sajnÃ¡lom! Hiba volt tÃ©ged megtenni vezetÅ‘nek, holott mindenkinÃ©l alkalmasabb lettÃ©l volna a posztra. Nem tÃ¶rÅ‘dtem azzal, hogy TE mit akarsz. TalÃ¡lhattam volna mÃ¡sik embert. De most mÃ¡r kÃ©sÅ‘. Berengar elÃ¡rult minket! Ã‰s nagy bÃ¡natomra sokan mellÃ© Ã¡lltak. De Å‘ sem legyÅ‘zhetetlen! Geralt! Tudom, hogy nagyon jÃ³ barÃ¡tja vagy, de meg kell Ã¶lnÃ¶d! Tudom, hogy nehÃ©z, de nem hallgatott az Ã©szÃ©rvekre, Ã©s a normÃ¡lis szÃ³ra! Ha ez sikerÃ¼l,

akkor meg pusztÃ-tsd el ezt a helyet, mÃ©g a titkos kÃ¶nyvtÃ¡rt is. Nem akarom, hogy bÃ¡rki aki erre tÃ©ved, meglelje azt a tudÃ¡st, amit mi Å‘rzÃ¼nk Ã©s adunk Ã¡t. KÃ©rlek tedd meg ezt Ã©rtem, noha nem Ã©rdemlem meg!_

A te Ã¶reg tanÃ-tÃ³ mestered

Nagyon szÃ¶rnyen Ã©rezte magÃ¡t Geralt. Egy ideig Ã¡llt ott, Ã©s azon gondolkozott, hogy neki kellene bocsÃ¡natÃ©rt esedeznie Ã©s nem fordÃ-tva. AztÃ¡n elment. Lement a titkos kÃ¶nyvtÃ¡rba, ahol a harctechnikÃ¡t, a mÃ¡giÃ¡val kapcsolatos Ã-rÃ¡sokat, Ã©s egyÃ©b kÃ¶nyveket tartottak. Hatalmas tudÃ¡s volt. Geralt megkÃ©rte sÃ¡rkÃ¡nyÃ¡t, aki egy pÃ¡r plazmabombÃ¡val lÃ¡ngba borÃ-totta az egÃ©sz helyet. VÃ©gÃ¼l aztÃ¡n felszÃ¡lltak, majd pÃ¡r helyen mÃ©g meggyÃºjtottÃ¡k az Ã©pÃ¼leteket, aztÃ¡n elindultak vissza Hibbantra.

- Ã‰n vagyok az utolsÃ³ ioniai... - mondta halkan Geralt - ...nem maradt senkim innen.

- **De itt vagyok neked Ã©n, Valka, Fogatlan, Habtagy, vagy hogy is hÃ-vjÃ¡k. Tudom, hogy sok minden kÃ¶t ehhez a helyhez, de ez mÃ¡r a mÃºlt. NÃ©zz elÅ‘re, ne hÃ¡tra. Akkor leled meg a boldogsÃ¡godat.**

A harcos nÃ©hÃ¡ny nÃ©ma perc utÃ¡n helyeselt. ArcÃ¡n Ãºjra a mosoly foglalt helyet, amint arra gondolt, hogy most, bÃ¡r Ã©lete mÃ¡r a vÃ©gÃ©hez kÃ¶zelÃ-t, de Ãºjrakezdheti Hibbanton. A lÃ¡ngolÃ³ sziget eltÅ±nt a horizonton, de mÃ¡r nem is nÃ©ztek vissza rÃ¡. Csak elÅ‘re tekintettek a jÃ¶vÅ‘be.

* * *

><p>HÃ¡t ennyi lenne ez a Fanfiction! RemÃ©lem tetszett! SzÃ-vesen fogadom az Ã©pÃ-tÅ‘ jellegÅ± kritikÃ¡kat, hiszen Ã-gy tanul az ember. Mindenkinek kellemes nyarat kÃ-vÃ¡nok mÃ©g erre a pÃ¡r napra. Ã‰n pedig hamarosan folytatni fogom az "Egy mÃ¡sik vilÃ¡gban" cÃ-mÅ± fanfiction-m.

End
file.